

OBLASTNÍ CÍRKEVNÍ SOUD CAMPANO

NAPOLITANA

Neplatnost manželství

GAROFANO – GARDINI

PŘEHLED

OBLASTNÍMU CÍRKEVNÍMU SOUDU
V CAMPANO

Pane moderátore,

Já, níže podepsaná Maria Eugenia Garofano, narozena v Římě 1.1.1955, bydliště via delle Lucertole 7, 00111 Janov, zaměstnankyně banky, vdaná za Ondřeje Gardini, narozen v Neapoli 2.2.1955, bydliště via delle Farfalle 6, Řím, finanční technik, s úctou sděluji:

V létě roku 1980 během jednoho setkání přátel jsem se seznámila s panem Ondřejem Gardini, se kterým jsem pak navázala přátelství. V tom období jsme oba dva z pracovních důvodů bydleli v Neapoli. Během jednoho z mnoha víkendů strávených v Římě jsme se představili svým rodinám, které bydlí v Římě. Stalo se to tak, že i bez oficiálního zasnoubení jsme spolu navázali užší vztah, který by se mohl nazvat jako stabilní, takový, že nás všichni považovali za snoubence.

Vztah trval dva roky, s výkyvy, a protože jsem měla za to, že jsme dosáhli dostatečné vzájemné znalosti, i když v mezích, které s sebou nese každé zasnoubení, jsem Ondřejovi navrhla sňatek. Toto bylo z mé iniciativy, jako pokaždé, když se mluvilo o vážných otázkách, protože Ondřej nebyl přístupný dialogu a dával přednost povrchnímu vztahu. Myslela jsem, že sňatek může přispět ke zralosti našeho vztahu, který byl jinak vystaven nebezpečí rozplynout se v banálnostech, bez možnosti růstu, uzavřený v pubertálních způsobech. Svůj návrh jsem motivovala tím, že oba máme jisté zaměstnání, odpovídající ekonomickou pozici a kromě toho věk vhodný k uzavření manželství. Ondřej naopak neviděl potřebu k takovému kroku, který považoval za komplikovaný, protože s sebou nesl omezení, které považoval za neužitečné. Měla jsem dojem, že s Ondřejem není možné udělat vážné rozhodnutí, které by uspokojilo mé potřeby, a proto jsem se rozhodla jej opustit. Musel se s tím vyrovnat, ale vyčítal mi, že postupuji velmi rychle, vyžaduji příliš, jsem s ohledem k němu nepružná.

Čtyři měsíce po rozchodu jsme se znovu sblížili, k tomu napomohla vážná nehoda, která se mi stala. Během mé rekonvalescence mi byl Ondřej velmi blízko a tehdy jsme spolu znovu začali uvažovat o manželství. I pro Ondřeje bylo jasnější, že jsme dosáhli určitého věku, a z našich ekonomických prostředků jsme mohli založit rodinu. Až teprve nyní vidím, že jsme pod vlivem citů neprojednali otázky, kvůli kterým jsme se hádali, a které byli příčinou našeho rozchodu: pociťovala jsem náš vztah jako dostatečně nekonkrétní a nezralý, vymáhala jsem si právo větších ohledů vzhledem k mé osobě.

Svatba se uskutečnila 29. července 1982 v kostele sv. Gennara v Neapoli. Vybrali jsme si Neapol, aby se mohli snázeti zúčastnit naši kolegové z práce, kteří nám oběma byli blíže než naše rodiny a přátelé z Říma, kteří po našem rozchodu dávali najevo určitou rezervovanost vzhledem k našemu budoucímu manželství. Následovala svatební cesta a začali jsme bydlet v Neapoli v bytě, který patří bankovnímu institutu, ve kterém jsme pracovali. Byla jsem spokojená, protože jsem viděla, že můj sen vytvořit rodinu se uskutečňuje. Ondřej naopak dával najevo málo nadšení a nezdálo se, že by manželství přineslo změny v jeho základních postojích.

Opravdu od prvních okamžiků našeho manželského soužití jsem si uvědomovala, že naše „společenství“ takové opravdu nebylo. Připisuji to Ondřejovi, jeho absolutnímu odmítání zralým způsobem se účastnit na úsilí, které jsem vynakládala, aby se uskutečnily závazky vzájemně přijaté při sňatku. On naopak očekával jednosměrný vztah, jedna žena a jedna manželka, která bude vykonávat nezbytné služby, ale bez opětování. Byl velmi ovlivněn obrazem vlastní rodiny, kde, jak jsem pozorovala, jeho otec zastával roli přehnaného protagonisty, schopný zničit osobnosti ostatních členů. Obávala jsem se, že se i mezi námi vytváří podobný vztah. Na jedné straně byly ignorovány mé minimální plně manželské „potřeby“, na druhé straně bylo zlehčováno a znemožňováno mé úsilí o překonání obtíží.

Vysvětlím to na podrobných příkladech. Náš společný vztah s Ondřejem zaujímal zcela okrajové místo. Oba dva jsme pracovali, příležitost vzájemného kontaktu, spolužití a dialogu jsme měli jen večer a během víkendu. Ale jeho obtěžovalo mluvit jen o jeho nebo mojí práci, i když se jednalo o činnosti, ve kterých jsme si mohli navzájem pomáhat. Došlo až k tomu, že měřil (hodinkami) čas, když jsem mluvila o mých věcech, dával najevo únavu a nezájem. Volný čas trávil v činnostech (jako např. sledování fotbalových přenosů v radiu), kde moje přítomnost byla naprosto zbytečná. O moji osobu a práci se nezajímal, požadavek být alespoň vyslechnuta, bylo již „dělání si nároků“, větších než mi mohlo být dopřáno.

Nedostatek otevřenosti a ochoty vzhledem k mé osobě se projevoval také v oblasti sexuální. U Ondřeje se v roce 1984 objevila hyperfunkce štítné žlázy, z důvodu stresu, byl mu předepsán lék „valium“. Následně – když mě úplně vyloučil z této volby – pokračoval v užívání léku, a odmítal na toto téma jakoukoliv diskuzi. Obrátila jsem se na některé odborníky, kteří mi řekli, že dávky nejsou znepokojující, ale Ondřej užíval denně „valium“ jako omluvu pro svou sexuální činnost. Podle něj po užití „valia“ potřeboval absolutní klid a vytyčoval mi dokonce část postele, která mi patřila.

Pokoušela vždy jasně a upřímně vysvětlit Ondřejovi obtíže, které jeho nezralé a uzavřené chování přinášelo. On ovšem problém zmenšoval a zesměšňoval, milujeme se příliš, říká a já jsem ho nechtěla opustit. Ten samý postoj se opakoval, vždy když jsem mu předkládala tyto problémy. Když jsem mu řekla, že začínám být neklidná, když vidím zájem jiných mužů o mě, nechtěl problém vzít na vědomí a naopak mě v mých citech ponížil, když mi řekl, že jediná důležitá věc je nezradit jej nebo alespoň tak, aby o tom nevěděl.

Protože se situace neměnila, v listopadu 1989 jsem mu řekla, že se věc zhoršuje a když vidím jeho chladnost a netečnost odejdu z domu. Věděla jsem, že se problémy mohou překonat větším úsilím z jeho strany, myslela jsem, že toto bude nejlepší způsob jak otrást jeho netečnosti. Jeho reakce byla agresivní a násilná; dával mi najevo, že náš závazek je nerozlučný a definitivní; ukazoval mi víru slovy: „uvědom si, že tato nás váže navždy“. Na tuto reakci jsem mu udělala dva jasné návrhy. Na prvním místě jsem mu navrhla, aby se vzdal konkurzu, na který se připravoval (mohl se jej zúčastnit později) a který ho velmi zaměstnával; na druhém místě jsem ho požádala o vyřešení problému s „valiem“ (i s eventuální pomocí nějakého odborníka, kromě, samozřejmě, mojí pomoci). Na oba návrhy odpověděl úplným a absolutním odmítnutím, protože tyto problémy si mohl vyřešit sám. Při takovéto neústupnosti jsem odešla z domu.

Ondřej, když viděl moje zavazadla, se mi vysmál a zeptal se kdy se vrátím. Když viděl zjevnou opravdovost mého rozhodnutí, propukl v explozi lásky, kterou jsem neopřetovala. Opakoval mi, že jsem pro něj jediná, že mě miluje, že nemůže beze mě žít, ale skutky neodpovídaly jeho výrokům. Ještě v roce 1990 mě žádal, abych se k němu vrátila, abychom začali znovu, trval na faktu, že zkušenosti, které udělal s jinými ženami jej přesvědčily o jeho lásce ke mně. Ale neviděla jsem žádný, ani minimální, náznak ve vztahu k problémům, které nás rozdělily (valium, dialog, mezilidské vztahy, práce, atd.) Zkrátka jsem během těch let bolestně zakusila, že všechny jeho diskuze, jeho odvolávky na věrnost a nerozlučitelnost svazku, prohlašování o nekonečné lásce mi byly nabídnuty bez jakéhokoliv kritického rozlišování; když mě Ondřej zval, abychom se podívali, sic et simpliciter, na naše problémy, neuvědomoval si, co s sebou nese manželský závazek, na který se slovně odvolával. Dalším následkem tohoto jeho nepochopení manželského vztahu byla jeho úplná neschopnost podílet se jen na zahájení řešení našich problémů. Vždy reagoval dětským způsobem, problémy podhodnocoval, považoval mě za útočiště, kde se cítil bezpečný, ale bez toho aby sám poskytl něco konstruktivního.

Dospěli jsme nevyhnutelně k zákonnému rozchodu. Nyní žiji s jiným mužem, se kterým podle svého svědomí cítím uzavřít opravdové manželství, i když vím, že nejsem „v pořádku“ s požadavky mé víry. V rozhovoru s knězem - přítelem jsem byla seznámena s možností legalizovat mou situaci v církvi, protože mé manželství pravděpodobně vzniklo bez potřebných předpokladů. Proto se nyní obracím na tento soud, který je kompetentní projednat můj případ vzhledem k kán. 1673, 1, dle místa uzavření manželství.

Na základě předložených skutečností, já níže podepsaná Maria Eugenia Garofano žádám o neplatnost manželství, které jsem uzavřela s Ondřejem Gardini vzhledem k následujícím předpisům:

1. kán. 1095 § 2 KKP: ex capite defectus consensus ob gravem defectum discretionis iudicii in utraque partes.
2. kán. 1095 § 3 KKP: ex capite defectus consensus ob incapacitatem assumendi obligationes matrimonii essentielles in viro.

Janov, 1. listopadu 1993.

Maria Eugenia Garofano

Přílohy: doklad o uzavření manželství/ doklad o zákonném rozvodu/ zmocnění prokurátora/ seznam svědků.

☞ ZMOCNĚNÍ PROKURÁTORA ŽALUJÍCÍ STRANOU

...

☞ DEKRET O USTANOVENÍ SOUDU

...

*P.S. Předchozí alternativy k předvolání
(jak je navrženo v teor. svazku).*

- *Před přijetím žaloby, a vždy s ohledem na kodex (k. 1507), který spojuje proces předvolání s přijetím žaloby, je vhodné, aby se kontaktovala strana nežalující a byla uvědoměna o úmyslech žalobce, aby se zabránilo upadnutí do administrativních šetření, které by mohly stát v cestě práva žalobce; jedná se o pastorační opatření, a je vhodné, aby bylo učiněno někým jiným než soudcem (veřejný advokát, úředník soudu, farář a v lepších případech advokát žalující strany). Úmyslem je vyhnout se nepochopení a nevhodným reakcím, povzbudit ke spolupráci na procesu a odhalit jeho smysl.*
- *Strana nežalující může neodpovědět, odpovědět, že souhlasí, ale nedostaví se, ...*
- *Pro ucelenější pohled na proces se rozhodneme, že strana nežalující je proti udělení neplatnosti manželství a problém staví na nevěrnosti ženy; která ho již nezajímá, ale nechce jí umožnit tuto satisfakci, protože se cítí zrazen. Utvoří se tedy strana s vlastním patronem, která zajistí vlastní důkazy k popření žádosti žalobkyně.*

☞ DEKRET O PŘIJETÍ ŽALOBY A O PŘEDVOLÁNÍ K SOUDU

...

☞ ZMOCNĚNÍ PATRONA NEŽALUJÍCÍ STRANY

...

☞ ZASEDÁNÍ K USTANOVENÍ PŘEDMĚTU SPORU

Léta Páně 1993, dne 15 prosince v 10 hod. před ctihodným Matějem Cambistou, předsedajícím soudcem a instruktorem, za přítomnosti níže podepsaného notáře se dostavili po předchozím řádném předvolání k dohodě ohledně předmětu sporu v uvedené kauze pánové:

Advokát Paolo Moro, zákonný prokurátor strany žalující, která je také přítomna;
Ctihodný Antonio Catena, obhájce svazku;
Pan Ondřej Gardini, strana nežalující, je přítomen i se svým advokátem Sergio Sucani;

Soudce předkládá body žaloby;
Strana nežalující uvádí, že jsou nesprávné a spoléhá se na výrok soudu;
Obhájce svazku nemá žádné připomínky;

Soudce, protože žalobkyně trvá na bodech žaloby, navrhne, aby se předmět sporu formuloval, jak se opravdu stane, větou: „Stanovuje se, že neplatnost tohoto manželství z důvodu pochopení chyby v dohodě pro vážné poruchy soudnosti na obou stranách (kán. 1095, 2) a pro neschopnost převzetí podstatných manželských povinností ze strany nežalující – muže (kán. 1095, 3).

Přečteno, schváleno, podepsáno.

Na vědomí:

M. Eugenia Garofano
Paolo Moro
Ondřej Gardini
Sergio Sucani
Antonio Catena, obhájce svazku
Matteo Cambista, soudce
Paolo Concreto, notář

☞ DEKRET O STANOVENÍ PŘEDMĚTU SPORU

- - - - -

☞ DEKRET O ZAHÁJENÍ DŮKAZNÍ FÁZE ŘÍZENÍ

...

P.S.: K MOŽNÝM ODPOVĚDÍM STRAN na tento zahajovací dekret

Obvykle se do shrnutí případu nezahrnují všechny odpovědi, které spočívají v konečném seznamu důkazních prostředků, které každá strana chce předložit; jedná se o instanci, ve které se požaduje, aby soudce vyslechl druhou stranu, takové a takové svědky, přijal nějaký veřejný nebo soukromý dokument a v našem případě (1095) nechal vyhotovit znalecké posudky nebo přijal nějaký znalecký posudek již předložený a který strany nechaly vyhotovit.

Mezi odpovědi se zahrnou také otázky výslechu, které budou předloženy jednotlivým vyslychaným osobám, i znalcům. Jak bylo uvedeno v teoretickém svazku, otázky se uvádějí zároveň s těmi, které připravil obhájce svazku a jsou pak nakonec schválené soudcem. Schválení (nulla osta) jsou předložené žádosti o odkladu termínu, žádost, které soudce může vyhovět v případě oprávněných příčin.

V našem případě budeme předstírat, že strany požadují vzájemný výslech (který soudce může vždy uskutečnit, kán. 1530 i bez žádosti); že strana žalující uvedla čtyři svědky; že strana nežalující se spokojí s předložením vlastních otázek svědkům strany žalující, které považuje za odůvodněné, kromě svého bratra, který nechce být vyrušován (nejedná se však o odmítnutí, jinak by muselo být nařízeno stání proti výslechu svědka).

Obě strany předloží soukromý znalecký posudek, jak již bylo vysvětleno (viz manuál) v procesu bude označen jako soukromý dokument, i když soudce jej může přijat jako znalecký posudek, přesto že nařídí oficiální znalecký posudek. Rozdíl mezi jedním a druhým označením těchto soukromých posudků spočívá ve způsobu jejich hodnocení

soudcem, který když uzná takovéto znalecké posudky, pak musí být předmětem zvláštní „motivace“ v rozsudku ohledně závěrů v nich uvedených.

Nakonec soudce vydá další dekret, ve kterém stanoví data a hodiny jednotlivých výslechů. Ani tyto nebudou zahrnuty v seznamu. Důležité je, aby předvolání a oznámení byly jasné, a proto se učiní současně u advokátů a stran.

Omezím se na tato označení: pro strany uvádím v závorkách podstatu, která je zajímavá v každém výslechu; pro konkrétní případ je nutné pamatovat na „kritické“ body tohoto případu, jak se objevují v lekci žaloby, kterou jste přeložili (viz teoretický svazek).

📄 OTÁZKY PRO STRANY ŽALUJÍCÍ, M.E. Garofano (Neapol 8. 1. 1994, 16.00 hod.)

(A. Generalia, Identita, Přísaha)

1. Uveďte svoje údaje.

(B. Výchova kulturní, morální a náboženská, vlastní a druhé strany)

2. Jak probíhala vaše kulturní, morální a náboženská výchova? Především z jakého rodinného prostředí pocházíte? Totéž u Ondřeje?
3. Jakou váhu, s ohledem na důležitá rozhodnutí ve svém osobním životě, přikládáte své výchově a výchově v rodině? Totéž u Ondřeje?
4. Změnilo se něco v tomto ohledu v době, kdy jste byla vdaná? Proč?

(C. Známost s Ondřejem v době před uzavřením manželství)

5. Kdy a jak jste se seznámila s Ondřejem? Byli jste oficiálně zasnoubeni? Měla jste před tím ještě nějaké citové vztahy? A Ondřej?
6. Pocítili jste k sobě ihned vzájemnou sympatii? Co vás vedlo k tomu, aby jste spolu začali chodit? Jaký byl Váš vztah, byl velmi důvěrný? Svěřovali jste si všechno? Existovaly nějaké věci, o kterých jste spolu nemluvili?
7. Bylo pro vás jednoduché vycházet vstříc Vaším vzájemným potřebám nebo jste měli v tomto ohledu nějaké problémy?
8. Vyskytly se někdy situace, které se Vám zdály být škodlivé pro váš vztah? Jaké? Viděla jste možnost jak je překonat? Mluvila jste o tom někdy s Ondřejem? S někým jiným?
9. Nastalo nějaké přerušování vztahu? Z jakého důvodu? Jaký byl postoj Vás obou v tomto směru?
10. Co si o Vašem vztahu a jeho pozdějším přerušování myslely vaše rodiny? Přátelé? Jaký měli vliv na Vaše vzájemné city?

(D. Pojetí manželství)

11. Jakou jste měla představu o manželství? A Ondřej?
12. Vznikly nějaké pochybnosti o tom, že je možné jej snadno uzavřít? Proč? Mluvili jste o tom někdy? Svěřili jste se s tím někomu?

13. Co jste cítila vzhledem k Ondřejově rezervovanosti?

(E. Rozhodnutí o uzavření manželství)

14. Kdo převzal iniciativu a navrhl sňatek? Bylo to náhlé rozhodnutí?

15. Jaký vliv na to měla Vaše dopravní nehoda? Jakým způsobem se Ondřej tehdy znovu objevil?

16. Považovala jste problémy, které Vás vedly k rozchodu za vyřešené? A Ondřej?

17. Cítila jste někdy, před tím nebo potom, manželství jako nevyhnutelné vyústění Vašeho života?

18. Mluvila jste někdy s Ondřejem o tom, jak by se měl konkrétně odvíjet Váš manželský život?

19. Po té co jste se rozhodli, rozmýšlela jste si to znovu někdy v době přípravy? Mluvila jste o tom s Ondřejem? Mluvila jste o tom s někým jiným?

20. Jak reagovaly Vaše rodiny? Ovlivňovaly vás a nebo se o to pokoušely?

21. Myslela jste si v době sňatku, že znáte dobře muže, kterého si berete? Myslela jste, že ve stínu zůstávají jen okrajové aspekty jeho charakteru? Jak byste to popsala?

22. Co Vás definitivně přivedlo k uzavření sňatku? Myslela jste na to, jak jako manželka budete čelit problémům, které se objevily již během zasnoubení?

(F. Manželský život)

23. Jak se odvíjel váš manželský život? Zaznamenala jste u Vašeho manžela chování, které bylo rozdílné od posledních měsíců zasnoubení? Jaké? Proč? Kdo jiný by o tom mohl něco vědět? Změnil se Váš postoj po uzavření sňatku? Id?

24. Cítila jste, že Váš manželský vztah „roste“? Zlepšovalo se poznávání vašeho manžela?

25. Co se týká dialogu, jaké byly vaše dispoice k němu?

26. Kdy a proč jste se začala cítit nespokojená? Řekla jste o tom někomu? Byla nespokojenost na obou stranách? Řešili jste to třeba hádkami nebo jste mlčeli a ignorovali se?

27. Co se týká Vašeho intimního života, byly cítit výkyvy ve vašem soužití? Byly příčinou zklidnění a porozumění nebo sporu?

28. Z jakého důvodu jste neměli děti?

29. Vedly Vás pocitované obtíže k nějaké formě nevěry? Byli jste v tomto ohledu upřímní?

(G. Hodnocení let prožitých s Ondřejem)

30. Když hodnotíte Vaše manželství, co myslíte, že chybělo tomu, aby se zdařilo?

31. Měla jste někdy pocit, že máte jasno o problémech, ale nemáte možnost nebo nejste schopná je vyřešit? Můžete nám vysvětlit důvody?

(H. Rozvod)

32. Jakým typem východiska se Vám zdál být rozvod s Vaším manželem?

33. Považovala jste rozchod ihned jako definitivní?

(I. Naděje do budoucnosti)

34. Jak se díváte na budoucnost, máte úmysl se znovu vdát?

35. Jaké ponaučení si vezmete z této události?

(J. Čtení, potvrzení, dodatky)

36. Souhlasíte se vším, máte něco k doplnění?

VÝPOVĚĎ ŽALUJÍCÍ STRANY

(P.S. Jestliže se výslech odehrává při více zasedáních, v seznamu se musí jasně uvést začátek a konec každého zasedání, stejně tak eventuální otázky, které může soudce klást buď z vlastní iniciativy nebo na žádost advokátů či obhájce svazku).

1. M. Eugenia Garofano, narozena v Římě 1. 1. 1960, bydliště Janov, via delle Lucertolle 7, zaměstnankyně banky. Totožnost ověřena dle OP 000001, vydaného v Římě. Jsem katolického vyznání. Před rozvodem jsem chodila do kostela pravidelně. Později jen příležitostně. Přísahám, že říkám pravdu. Nikdo mě neinformoval o tom, jak mám odpovídat.

2. Moje rodina se sestává z rodičů a jedné sestry, která je starší než já. Můj otec pracuje v bance, moje matka je v domácnosti. Doma jsem obdržela tradiční náboženskou výchovu, mí rodiče jsou tradiční praktikující katolíci. Z pohledu kulturního a morálního mohu říci, že rodiče patří ke střední třídě a žili jsme vždy v určité nezávislosti. Můj otec mi pomohl najít práci, abych i já pracovala v bance. Má sestra byla mou důvěrníci, protože byla starší a zkušenější, a vdala se docela mladá. Navštěvovala jsem školy otců Konsoláty.

Ondřejova rodina se sestává z rodičů a jednoho mladšího bratra. Otec je voják a matka v domácnosti. Jejich náboženská výchova je tradiční. Kulturně a morálně jsou velmi ovlivněni vojenskou kázní, což se odráží na jejich způsobu rodinného života, kde přání otce jsou rozkazem, a matka se stará o vše. Ondřej se vždy snažil kompenzovat přísný rodinný život životem lehkomyšlným. Navštěvoval školy otců Desolaty. V současnosti se vzdálil od víry.

3. Již jsem mluvila o typu vazby, které mě pojilo s mým otcem v době, kdy jsem hledala práci; mí rodiče mě vždy povzbuzovali abych si zařídila pracovní i soukromý život. Moje náboženské a morální přesvědčení mělo významnou úlohu v době dospívání, kdy jsem byla členkou farních společenství; když jsem začala pracovat, moje víra se stala více okrajovou a povrchní, i když nezmizela úplně. Co se týká rozhodnutí vdát se, to jsem učinila trochu ze své vůle, příliš jsem rodiče v tomto ohledu neposlouchala, zvláště mou sestru.

Ondřej se pohyboval vždy mezi přáním nezklamat rodiče, zvláště svého otce a chutí žít uvolněněji než žil doma. Řekl mi, že přijal místo v Neapoli také z tohoto důvodu, nedařilo se mu najít místo u vojenských bank. V době dospívání byl členem katolického skautu, ale říkal mi, že nenáviděl kázeň, a proto toho brzy nechal. Nejsm schopna říci jaký měla vliv Ondřejova rodina na jeho rozhodnutí ke svatbě.

4. Věřím, že po této smutné zkušenosti jsem se naučila být více pozorná k rozumovým důvodům než k citům; znovu jsem získala větší potěšení z dialogu s mými rodiči a naučila jsem se cenit si jejich názorů. Má víra se nezměnila, je možná hlubší, ale činí mi potíže ji plně žít, protože jsem v neregulární situaci.

5. Ondřeje jsem poznala v lednu v roce 1980, po té co jsem se přestěhovala do Neapole. Nebyli jsme oficiálně zasnoubeni, i když naše časté setkávání stačilo, abychom byli považováni za snoubence. Měli jsme stejné názory, zvláště, když jsme se asi po čtyřech měsících známosti představili svým rodinám. Já jsem měla v Římě různé známosti, ale nic vážného, vzhledem k tomu, že jsem ještě nepracovala a nebyla to chvíle vhodná k navázání vztahu bez jisté budoucnosti. I Ondřej měl jiné vztahy, podle něj nedůležité.

6. Ondřej se mi hned líbil, věřím, že i já jemu, k navázání známosti přispělo i to, že jsme oba pocházeli z Říma, přestěhovali jsme se do Neapole a měli jsme stejnou práci. A tedy nám oběma chyběl kruh přátel. V tomto smyslu byl náš vztah ze začátku spíše jako vztah mezi kolegy, pak mezi přáteli a pomalu se stával bližším. Na víkend jsme se do Říma vraceli spolu a i tam jsme se vídávali. Poznali jsme své přátele a později i rodiny. Snažila jsem se mu svěřovat se svými věcmi, i když se o to málo zajímal, přestože navenek vypadal jako velmi otevřený, ve vážných a soukromých věcech byl docela uzavřený. Proto o sobě mluvil velmi málo, kromě práce a jeho přání jít na konkurz ve vojenských bankách, ale nikdy nepochopil co ho táhne k této změně. V této situaci se vždy vyhýbal rozhovoru o mně a našem vztahu, který by mohl ovlivnit nebo podpořit jeho aspirace.

7. Jsme stejného věku, a proto jsme měli mnoho společných zálib a přání, i když byl příliš zaujat fotbalem a konkurzem. Při vážnějších nárocích byla vždy překážkou jeho uzavřenost v mluvení, zvláště o budoucnosti našeho vztahu. Zřídka svolil, abychom strávili večer sami, jak já jsem si přávala. Vždy chtěl mít společnost přátel a zábavu, což se líbilo i mě, ale začínalo to být na obtíž, protože nám to zabráňovalo ve zranění jako dvojice. Přesto jsme se vždy snažili respektovat vlastní potřeby, zvláště ty, které se týkaly studia, které se vztahovalo ke konkurzu.

8. Obtížné situace se točily kolem tohoto jeho dvojakého postoji uzavřenosti v našich věcech a přílišná otevřenost pro druhé. Tento kontrast jsem viděla jako riskantní začínala jsem mít dojem, že mě chce pro své pohodlí. Opravdu jednou jsme o tom mluvili, měla jsem o víkendu zůstat v Neapoli z důvodů, které si nyní už nepamatuji; on vůbec nemyslel na to, že by zůstal se mnou i přes mé naléhání; po dlouhé diskuzi jsem mu odmítla vyžehlit oblečení, jak jsem vždy dělávala (protože v Neapoli nikoho neměl) a řekla jsem mu, aby je zanesl své matce, o které mi často vyprávěl a vzpomínal. Stejně zklamání jsem pocítila, když jsme jednou šli po Neapoli a viděli jsme hezký dům na prodej a já jsem řekla, že bychom mohli myslet na budoucnost. Jako obvykle hýřil vtípem před známými a ironicky mi řekl, že přijde na mou svatbu za svědka. Tyto události vážné i méně vážné mi působily velkou sklíčenost a začínala jsem mít obavy o náš vztah. Měla jsem pochyby, zda se dají překonat, protože jsem je ospravedlňovala vzhledem k tomu slavnému „konkurzu“, o kterém jsem již mluvila. Na druhou stranu, když jsem s Ondřejem o tom mluvila, on tento problém zlehčoval, a nedokázala jsem pochopit na co opravdu myslí. Mluvila jsem o tom se svou sestrou, která mi řekla, aby nebyla tolik upjatá, protože kluci jsou lehkomyšlnější než my holky, a poradila mi abych se naučila čekat a přízpůsobila se, vzhledem k tomu, že se Ondřej zdál být pro mě ten pravý.

9. Po dvou letech jsme se rozešli; bylo to z mé iniciativy, protože Ondřej mi řekl, že se v našem vztahu cítil dobře. Já jsem naopak chtěla mít větší jistotu. Pokračovat tímto způsobem, aniž bychom vážně přemýšleli o budoucnosti se mi zdálo vést život jako studenti, zatímco jsme už pracovali, byli jsme dostatečně dospělí a finančně zajištěni. Ondřeje se to dotklo, ale nebylo jasno ve věcech, které mi působily starosti, nechtěl slyšet o manželství a jiných starostech. Protože se jednalo o problém, který se táhl dlouhou dobu, byla jsem v tomto ohledu kategorická, protože v poslední době se nám nedařilo mít vážný vztah, měli jsme neshody ve všem, i ve věcech, které jsme dříve dělali společně. V té době jsem byla přesvědčena, že jsme byli charakterově velmi rozdílní, proto jsem navrhla řešení buď vážný vztah nebo rozchod, protože jinak nám náš vztah zavíral dveře k druhým, možná vhodnějším partnerům. On dal přednost rozchodu. Už jsem se s ním více neselekávala a nemohu říci jak reagoval, i když mi pak řekl, že se věnoval více studiu, aby na to nemyslel. Já jsem na to reagovala určitou depresí, byla jsem přesvědčena o tom, co dělám, ale měla jsem strach, abych se nezmýlila. Byla jsem v Neapoli sama, protože s Ondřejem jsme měli společné známé, a v té době nebylo lehké mít s nimi vztah. Nikdo se do toho nechtěl míchat, chtěli dodržet odstup. Svěřila jsem se pouze jednomu z kolegů, Bruno Pastorelli, který se mi kromě jiného už dlouhou dobu líbil a v té době mi byl nablízku. Nechtěl se mnou navázat vztah, spíše mě povzbuzoval abych tento moment překonala a vrátila se k Ondřejovi. Když jsem s ním mluvila o naší rozdílnosti, chápal to stejně jako naši přátelé, ale chtěli abychom se znovu sblížili. Moje deprese se zvětšovala, protože, i když jsem se s Ondřejem rozešla, z různých stran jsem byla ještě považována za jeho dívku. Tak jsem se sama v sobě uzavřela a ve dnech, které jsem trávila v Neapoli jsem zůstávala doma.

10. Mohu říci, že naše rodiny nás respektovaly, jak před rozchodem, tak i po něm. O Ondřejově rodině toho mohu říci málo. Vztahy před rozchodem byly chladné, protože se mi nelíbilo prostředí jejich domova. Po rozchodu jsem jen párkrát mluvila s jeho mladším bratrem, který dal najevo svou lítost a řekl mi, že mě chápe, protože podle něj Ondřej byl příliš dětinský, zatím co já jsem mu připadala jako zralá žena. Podle jeho bratra (jmenoval se Lukáš) jsem měla pochopit jak důležitý byl pro Ondřeje konkurz, který chtěl vyhrát, protože jinak by se cítil jako dlužník vůči otci, který ho chtěl dostat do vojenského prostředí.

Má rodina byla spokojená, když jsem jim Ondřeje představila. Občas se mě ptali, zda nemáme v úmyslu se vzít. Odpovídala jsem vyhýbavě a oni mi řekli, že je doba abychom na to začali myslet. Když jsem jim řekla o našem rozchodu byli z toho nemile překvapeni, protože jim byl Ondřej sympatický. Také mi řekli, že jsem zahodila dva roky, a že čas neubíhá nadarmo. Když jsem jim vysvětlila pravé důvody rozchodu, pochopili to, zvláště má sestra, která udělala vše možné, aby rozptýlila starosti mých rodičů. Od té chvíle dělali vše pro to, aby mě povzbudili k překonání tohoto momentu a abych se seznámila s jinými chlapci, trvali na tom, že jsem hezká, inteligentní a úspěšná v práci, a zasloužím si, aby se dobře vdala.

O přátelích v Neapoli jsem již mluvila. V Římě jsem se vrátila do mého prostředí, i když málo, vzhledem k mé depresi. Začala jsem se častěji vídat s jednou přítelkyní z dětství, Lidia Pecoraro, která znala Ondřeje a vždy mi radila, abych se s ním rozešla, protože se jí nezdál jako typ vhodný pro mě.

11. Pro mě je manželství věc krásná a vážná, maximum, po čem může muž a žena, kteří se milují toužit. Sdílím názory církve ohledně manželství, ale věřím, že každé manželství je rozdílné, protože jsou rozdílné osoby, a na nich závisí, aby fungovalo a že se z něj mohou narodit děti, jako ovoce jejich lásky. Ondřej vzdoroval rozhovorům o manželství, protože, podle mě, to cítil v té chvíli jako komplikaci života. Nikdy v diskuzi nemluvil o tom, že by svatba byla v kostele, ale mluvil spíše všeobecně o přání vzít se. Oba dva jsme byli trochu ovlivněni obrazem manželství, který nám předaly naše rodiny.

12.-13. Věřím, že jsem na to již odpověděla. Dodám pouze, že když jsem viděla Ondřeje, měla jsem obavu, že se stanu jeho ženou jako byla jeho matka, což znamená jeho služkou.

14. Rozhodnutí jsme učinili oba, i když já jsem byla v této věci více iniciativní. Nepovažuji to za rozhodnutí náhlé, protože jsme se znali a chodili jsme spolu dva roky. Rozešli jsme se, pravda, ale zdálo se mi, že rozchod nám dal možnost lépe pochopit některé věci. Tedy když jsme se znovu sešli, rozhodli jsme se vzít. Naším neapolským známým se to zdálo normální a nikdo proti tomu nic neměl. Naopak našim rodinám se to zdálo předčasné, ale drželi se v povzdálí.

15. Nehoda byla příležitostí ke sblížení, protože až do té chvíle byl rozchod úplný a ani jsme si netelefonovali. Ondřej mě přišel navštívit, protože můj pobyt v nemocnici a doma byl dlouhý. Byl velmi laskavý a hned přijal roli „mého“ chlapce jako předtím. Navštěvoval mě pravidelně a trávil se mnou dlouhé hodiny, protože jsem se nemohla hýbat.

16. V té době byl Ondřej v dialozích více otevřený; řekl mi jak prožíval dobu našeho rozchodu; řekl mi, že jsem mu chyběla. I já jsem mu řekla o všem a že by měl myslet na sebe a ne na konkurz. Měl stále ještě obavy, aby nezarmoutil svého otce. V té chvíli jsem myslela, že konečně můžeme začít uvažovat o manželství, protože se nám dařilo mluvit klidněji, když jsem se nemohla hýbat.

17. Měla jsem touhu vzít si muže, kterého miluji. Nikdy jsem necítila povolání k celibátu, nikdy jsem nemyslela na možnost spoluzítí bez sňatku. Nyní žiji s mužem, protože jsem k tomu přinucena okolnostmi. Ale manželství zůstane pro mě spojení ideální.

18. Mluvili jsme o praktických problémech týkajících se uspořádání domácnosti, oddavků a budoucího konkurzu. Někdy jsme se zmínili i o dětech, ale bez nějakého hlubšího rozhovoru. O jiných věcech jsme mluvili málo, protože jak jsem už vícekrát řekla Ondřej byl málo výmluvný a manželství přes to všechno bylo pro něj ještě něco jako tabu. V té době jsme oba dva cítili větší potřebu být spolu, vzhledem k rozbolavělým citům způsobeným rozchodem.

19. Nehoda byla pro mě psychologickou zkouškou, cítila jsem se slabá a citově zranitelná. Málo jsem přemýšlela a nechala jsem se ovládnout city. V jasných chvílích se mi vracely na mysl těžkosti, a bylo to pokušení ke změně názoru, ale dělala jsem vše proto, abych se tomu vyhnula. Moje sestra Růžena se mě při jedné příležitosti zeptala, jestli jsem si jista tím co dělám, a když jsem jí řekla o mých pochybnostech, odpověděla mi, abych se rozhodla jednou provždy, anebo už na to nemyslela. O mých pochybnostech

jsem mluvila i s mou přítelkyní Lidíí, ta mi řekla abych nespěchala, ale já jsem dala málo na její slova, když jsem viděla, že si Ondřeje málo cení.

20. Moje rodina byla chladná. Řekla jsem jim o skutečnosti, že Ondřej byl nerozhodný a proto jsem se s ním rozešla. Nemluvila jsem s nimi o podrobnostech. Když jsme se znovu sešli byli z toho rozpačití, protože nevěděli, kdo z nás ustoupil a měli obavu, že je to jen chvilkový rozmar. Vím o tom, protože mi to řekla sestra. Přímo přede mnou se příliš nevyslovovali. Přijali, že svatba bude v Neapoli, a opět od mé sestry jsem se dozvěděla, že tomu dávali přednost, protože tak se zúčastní méně příbuzných, a to bylo ulehčením, protože věc nebyla úplně jasná. Když jsem se to dozvěděla, dotklo se mě to a rozhodla jsem se připravit všechno sama jen s Ondřejem a neapolskými přáteli.

O Ondřejově rodině vím jen málo podrobností, i když mi řekl, že jeho otec trval na tom, aby se počkalo na konkurz. Jednou mi jeho bratr Lukáš řekl, že by bylo lepší počkat, až si to Ondřej srovná v hlavě, a konkurz byla dobrá příležitost.

21/22. Věřila jsem, že Ondřeje znám dostatečně, i když jsem věděla, že denní soužití mi pomůže ho lépe poznat, ale ne v základních věcech. Viděla jsem v něm osobu, která má potíže s dialogem, ale pomalu se mohla stát více komunikativní; cítila jsem, že mě miluje, i když to dával málo najevo; viděla jsem v něm určitý narcismus a egoismus, ale myslela jsem, že rodinné povinnosti jej povedou ke změně. Po mojí nehodně jsem zaznamenala, že byl ke mně více obětavější. Zdálo se mi, že rozchod byl pro něj příležitostí k zamyšlení. Tak jako moje „křehkost“ se projevila jako užitečná více než moje předchozí strohost; proto jako manželé jsme věci, které pro nás byli dříve problematické mohli překonat s větším pochopením z mé strany a větším úsilím ze strany Ondřeje.

23. Jakmile jsme spolu začali žít zaznamenala jsem návrat do situace, která předcházela našemu rozchodu. Po neschopence jsem se vrátila do práce a na svatbu jsme si vzali dovolenou. Ondřej říkal, že skončilo období „růží“ a že musí dohnat čas. V prvních týdnech nabral v práci a studiu příšerné tempo. Snažila jsem se ho uklidnit, ale on mě obviňoval z profesionálního konformismu. Pokoušela jsem se reagovat s trpělivostí a pochopením. Tíha starosti o dům spočívala zcela na mě, Ondřej mi nepomáhal, což jsem z počátku akceptovala, ale později jsem se to snažila vyjasnit. V posledních měsících nebyl prostor pro city, vždy byla po ruce omluva „dohánění“. Večery a víkendy byly úplně promarněny odpočinkem, nějakou návštěvou a především studiem. Nikomu jsem nic neřekla, zvláště na začátku, a když se mě ptali odpovídala jsem, že jsme byli trochu ve stresu, ale že se vše upraví. Viděla jsem však, že úzkost Ondřeje roste a že se mi nedaří ho uklidnit, naopak, že věci zhoršuji, svěřila jsem se s tím kolegovi Bruno Pastorelli, který mi poradil, abych si s Ondřejem promluvila a přesvědčila ho k návštěvě lékaře. Bylo to tehdy, kdy mu lékař předepsal valium, o kterém jsem se zmínila v žalobě.

24. Jak jsem řekla, náš manželský vztah nerostl, ale zhoršoval se vzhledem k poslednímu období našeho zasnoubení. Zvětšovaly se spíše nedostatky, Ondřejův egoismus a narcismus a možná i moje strohost a necitlivost. Dříve večer při rozloučení se nám dařilo zklidnit duše. Nyní naopak noci pod jednou střechou kumulovaly problémy. Několikrát jsme spolu přestali mluvit, zvláště, když jsem mu vyčítala a stěžovala jsem si na svou roli „služky“.

25. Dialog skoro neexistoval. Věděla jsem to již z Ondřejovy „uzavřenosti“, ale snažila jsem se udržet alespoň minimální komunikaci. Možná, že jsme se nestrefili do těch

správných způsobů a momentů, ale komunikace byla opravdu nulová. Na hodinkách mi odměřoval čas, kdy jsem se mu svěřovala a tím jsem se cítila zraněná; nechtěl být vyrušován ani v naslouchání. Zaznamenala jsem, že v práci viděl ve mně určitou „konkurenci“, a proto jsme toto téma museli vždy odložit. Pokaždé jsem se stávala méně trpělivou a během rozhovorů (ne dialogů) jsem zvedala hlas, vyčítala jsem mu, že je ještě dítě, že se mu stýská po mamince (a že mě za ni považuje), že si musí vyrovnat účty s „tatínkem“, když jsem viděla posedlost, se kterou čelil vojenskému konkurzu.

26. Neshody začaly ihned a den ze dne se zhoršovaly. Motivy jsem již uvedla. Byla to oboustranná nespokojenost. Nebyl mezi námi dialog. Nejdůležitější moment se odehrál asi třetí měsíc našeho manželství, kdy jsem se cítila Ondřejem „vydíraná“, protože stavěl na odiv diagnózu týkající se psychologického „stresu“, a používal ji jako alibi vzhledem ke mně. Jednou mi řekl, že se musím přizpůsobit, tak jako on se přizpůsobil v době mé nehody. Tato událost mě tak zranila, že jsme spolu asi jeden měsíc nemluvili. O podrobnostech jsme s nikým nemluvili, ale začali jsme chodit ven každý sám. Pro druhého Ondřej studoval a já jsem to tak prezentovala.

27. V intimním životě jsme cítili naše vzájemné nepochopení. V předmanželském životě se to zdálo jednodušší, zatímco soužití věci zkomplikovalo. Ondřej se vymlouval na užívání valia a dostal se tak daleko, že mi vykazoval hranice postele, které mi patřily. Několikrát mě obvinil, že jsem zaujatá. Tak jsem se cítila dodatečně zklamaná.

28. Neměli jsme na to téma vážný rozhovor, ale mezi řádky jsme věděli, že není chvíle, zvláště proto, že jsme museli zpevnit vztahy mezi námi; tak jsem to cítila já; Ondřej se chtěl spíše vyhnout komplikacím ve svých profesionálních zájmech a i když jsme měli málo intimních styků, byly všechny s použitím antikoncepce.

29. Vzhledem k Ondřejovi jsem cítila pochybnosti, i když nepodložené, ale byl to způsob myšlení, když jsem viděla jeho nezájem o mně. Z mé strany, zvláště v tom měsíci, kdy jsme spolu nemluvili jsem se cítila vnitřně zneklidněná, a měla jsem zájem o nového kolegu v práci. Byla to příležitost pro znovunavázání dialogu s Ondřejem, protože se mi tato věc zdála vážná a cítila jsem potřebu mu to sdělit. Bohužel jeho reakce byla neuspokojivá, protože tomuto problému nepřikládal váhu a žádal mě o pokrytecké dodržování zdání věrnosti. Tehdy jsem pochopila jak málo pro něho znamenám.

30/31. Myslím, že jsem na to odpověděla. Soudce mi objasnil význam otázky a tedy zdá se mi, že jsem zkoušela všechno. Po diskuzích a smíření jsem navrhla konkrétní řešení problémů, které nás pohlcovaly: na jeden rok zanechat konkurz a mluvit o valiu. Podvolil se mému naléhání účastnit se terapie jako pár, ale zúčastnil se jen jednou, pak už nebyla možnost. Možná, že i já jsem byla náročná. Řekla bych, že v našem manželství chybělo klidné hodnocení a reflektování možností spolužití dvou osobností a charakterů tak rozdílných.

32/33. Nevěřila jsem, že rozvod bude pro mě mít stejné následky jako rozchod během zasnoubení. Ale viděla jsem to jako definitivní. Rozmýšlela bych se, kdyby se Ondřej vzdal dvou výše uvedených věcí: konkurzu a valia.

34/35. Budoucnost vidím s větší zralostí. Zním dobře osobu, se kterou žiji a chtěla bych mít svatbu v kostele. Spolužití mi pomáhá abych se vyhnula dřívější ukvapenosti.

36. Nic.

Podpis soudce, notáře, vlastního advokáta, advokáta strany nežalující, obhájce svazku a strany žalující.

📄 OTÁZKY PRO STRANU NEŽALUJÍCÍ, A. Gardini
(Neapol, 9. 1. 1994, 16.00 hod.)

(A. Všeobecně, Identita, Přísaha)

1. Uveďte svoje údaje.

(B. Výchova kulturní, morální a náboženská, vlastní a druhé strany)

2. Jak probíhala Vaše kulturní, morální a náboženská výchova? Především z jakého rodinného prostředí pocházíte? Totéž u M. Eugenie?

3. Jakou váhu, s ohledem na důležitá rozhodnutí ve svém osobním životě, přikládáte své výchově a výchově v rodině? Totéž u M. Eugenie?

4. Změnilo se něco v tomto ohledu v době, kdy jste byl ženatý? Proč?

(C. Známost s M. Eugenií v době před uzavřením manželství)

5. Kdy a jak jste se seznámil s M. Eugenií? Byli jste oficiálně zasnoubeni? Měl jste před tím ještě nějaké jiné citové vztahy? A M. Eugenia?

6. Pocítili jste k sobě ihned vzájemnou sympatii? Co Vás vedlo k tomu, aby jste spolu začali chodit? Jaký byl Váš vztah, byl velmi důvěrný? Svěřovali jste si všechno? Existovaly nějaké věci, o kterých jste spolu nemluvili?

7. Bylo pro Vás jednoduché vycházet vstříc Vaším vzájemným potřebám nebo jste měli v tomto ohledu nějaké problémy?

8. Vyskytly se někdy situace, které se Vám zdály být škodlivé pro Váš vztah? Jaké? Viděl jste možnost jak je překonat? Mluvil jste o tom někdy s M. Eugenií? S někým jiným?

9. Nastalo nějaké přerušování vztahu? Z jakého důvodu? Jaký byl postoj Vás obou v tomto směru?

10. Co si o Vašem vztahu a jeho pozdějším přerušování myslely vaše rodiny? Přátelé? Jaký měli vliv na Vaše vzájemné city?

(D. Pojetí manželství)

11. Jakou jste měl představu o manželství? A M. Eugenia?

12. Vznikly nějaké pochybnosti o tom, že je možné jej snadno uzavřít? Proč? Mluvili jste o tom někdy? Svěřili jste se s tím někomu?

13. Co jste cítil vzhledem k nadšení a spěchu do manželství M. Eugenie?

(E. Rozhodnutí o uzavření manželství)

14. Kdo převzal iniciativu a navrhl sňatek? Bylo to náhlé rozhodnutí?
15. Jaký vliv na to měla dopravní nehoda M. Eugenie? Co jste cítil při Vašem opětovném sblížení?
16. Považoval jste problémy, které Vás vedly k rozchodu za vyřešené? A M. Eugenia?
17. Přemýšlel jste někdy o tom, že M. Eugenie cítí manželství jako nevyhnutelné vyústění Vašeho života.
18. Mluvili jste někdy o tom, jak by se měl konkrétně odvíjet Váš manželský život?
19. Po té co jste se rozhodli, rozmýšlel jste si to znovu někdy v době přípravy? Mluvil jste o tom s M. Eugenií? Mluvil jste o tom s někým jiným?
20. Jak reagovaly Vaše rodiny? Ovlivňovaly Vás a nebo se o to pokoušely?
21. Myslel jste si v době sňatku, že znáte dobře ženu, kterou si berete? Myslel jste, že ve stínu zůstávají jen okrajové aspekty jejího charakteru? Jak byste to popsal?
22. Co Vás definitivně přivedlo k uzavření sňatku? Myslel jste na to, jak jako manžel budete čelit problémům, které se objevily již během zasnoubení?

(F. Manželský život)

23. Jak se odvíjel Váš manželský život? Zaznamenal jste u Vaší ženy chování, které bylo rozdílné od posledních měsíců zasnoubení? Jaké? Proč? Kdo jiný by o tom mohl něco vědět?
24. Změnil se Váš postoj po uzavření sňatku? Id?
25. Cítil jste, že Váš manželský vztah „roste“? Zlepšovalo se poznávání Vaší ženy?
26. Co se týká dialogu, jaké byly Vaše předpoklady k němu?
27. Kdy a proč jste se začali cítit nespokojení? Mluvil jste o tom s někým?
28. Byla nespokojenost na obou stranách? Řešili jste to třeba hádkami nebo jste mlčeli a ignorovali se?
29. Co se týká Vašeho intimního života, byly výkyvy ve Vašem soužití? Byly příčinou zklidnění a porozumění nebo sporu?
30. Z jakého důvodu jste neměli děti?
31. Vedly Vás pocíťované obtíže k nějaké formě nevěry? Byli jste v tomto ohledu upřímní?
32. Jakou snahu jste vyvíjel, abyste vyšel vstříc potřebám Vaší ženy vzhledem k práci, k dialogu a sexuálnímu styku?
33. Jakou důležitost jste přikládal nebezpečí „nevěry“, které Vám sdělila M. Eugenia? Jak jste se o tom dozvěděl? Co jste tehdy cítil?

(G. Hodnocení let prožitých s M. Eugenií³)

34. Když hodnotíte Vaše manželství, co myslíte, že chybělo tomu, aby se zdařilo?
35. Měl jste někdy pocit, že máte jasno o problémech, ale nemáte možnost nebo nejste schopni je vyřešit? Můžete nám vysvětlit důvody?
36. Myslíte si, že M. Eugenie byla k Vám přísná a náročná? Cítil jste se schopen vyhovět těmto nárokům.

(H. Rozvod)

37. Jakým typem východiska se Vám zdál být rozvod s vaší ženou?
38. Považoval jste rozchod ihned jako definitivní?

³ V originále je uvedeno „s Ondřejem“

(I. Naděje do budoucnosti)

39. Jak se díváte na budoucnost, máte úmysl se znovu oženit?

40. Jaké ponaučení si vezmete z této události?

(J. Čtení, potvrzení, dodatky)

41. Souhlasíte se vším, máte něco k doplnění?

📖 ODPOVĚDI STRANY NEŽALUJÍCÍ

1. Ondřej Gardini, narozen 2.2.1960, bydliště Řím, Via delle Farfalle 7, technik bankovních financí, č. OP 000002. Jsem katolického vyznání, zřídka praktikující. Přísahám, že řeknu pravdu. Nikdo mě neinformoval o tom, jak mám odpovídat.

2. Moje rodina se sestává z rodičů a mladšího bratra. Můj otec je voják, matka v domácnosti. Rodiče mi poskytli dobrou křesťanskou výchovu, kulturní a morální, protože jsme vždy byli jako rodina ucelená: mí rodiče nás vychovali v úctě k rodině, můj otec nám vždy velmi pomáhal ve studiu a práci, zatímco matka se starala o ostatní potřeby. Navštěvoval jsem školy Otců Desoláty.

Rodina M. Eugenie se sestává z rodičů a starší sestry. Otec je zaměstnancem banky, matka je v domácnosti. Jsou věřící, i když nemohu říci mnoho o jejich rodinném prostředí, zdálo se mi dosti ovlivněné sociálním zdáním. M. Eugenia navštěvovala školy Otců Konsoláty, stále se považuje za věřící, i když její některé postoje málo odpovídají tomu, o čem říká, že jsou její náboženské a morální ideje.

3. Vliv mé rodiny byl vždy pozitivní. Mí rodiče mě vždy vedli k prostředí sociálně zdravému, ve kterém jsem se pak pohyboval více nebo méně podle mých momentálních potřeb. V práci jsem vždy toužil pokračovat v cestě mého otce – ve vojenském prostředí, jak se mi opravdu podařilo, protože pracuji u jedné vojenské banky. Toužil jsem vytvořit rodinu, která by byla podobná té, ze které jsem vyšel.

Myslím, že Eugenia kráčela zrovna tak ve šlépějích své rodiny, v dobrém i špatném. I ona pracovala v bance na místě, které jí určitě zajistil její otec. Jako její rodiče, zdá se mi, že i ona velmi držela na sociální konvenčnosti a zdání.

3. bis. (a D.R.)← na otázku odpovím > Z jakých důvodů jste se přestěhoval do Neapole? Přál jste si určitou rodinnou nezávislost?

Hlavním důvodem mého přestěhování byla práce. Nepodařilo se mi vyhrát první vojenský konkurz a nezdálo se mi vhodné být ještě závislý na rodičích. V tomto smyslu jsem hledal nezávislost, také proto abych si trochu odpočinul po roce a půl náročného studia bez výsledku a měl jsem potřebu ujasnit si budoucnost. V žádném případě jsem nepřerušil kontakty s rodinou, protože jsem se na víkend vracel do Říma.

4. Nevěřím že by se něco změnilo, jestli nic jiného, alespoň jsem se naučil být méně naivní, věc, kterou mi otec vždy vyčítal.

5. M. Eugenii jsem poznal v lednu 1980 v Neapoli. Nebyli jsme oficiálně zasnoubeni, protože jsem se ještě necítil na ženění s ní ani s žádnou jinou. Poznali jsme vzájemné rodiny, což stačilo, aby nás považovali za pár. Měl jsem dříve nějaké vztahy, ale neformální, stejně tak M. Eugenia. Když jsme se poznali, oba dva jsme nebyli nijak citově vázáni.

6. Byla mezi námi vzájemná sympatie, umocněná víkendovými návraty do Říma, které jsme spolu podnikali. I v Neapoli jsme se začali vídat mimo pracovní prostředí. Dělalí jsme si společnosti a snažili jsme si pomáhat. Všiml jsem si, že M. Eugenia se velmi snažila, aby byl náš vztah vážnější, ale já jsem měl v hlavě jiné problémy, zvláště mou budoucí práci. V tomto smyslu jsem nechtěl k mým problémům přidat další, a v tomto postoji jsem byl spíše radikální, věc, která se M. Eugenii nelíbila a pro kterou jsme se často střetávali.

7. Často jsme diskutovali, ale spíše proto, že M. Eugenia byly žárlivá a snažila se držet nás ve vzdálenosti od našich přátel, zatím co já jsem se snažil udržovat kontakty s mnohými kolegy, se kterými jsem se cítil dobře. Na druhou stranu, když jsem se znovu pustil do studia, zkrátila se doba našich setkávání a M. Eugenia nebyla vždy v tomto ohledu tolerantní.

8. Jak jsem řekl, největší problémy jak dojít shody byly v tom, že M. Eugenia byla příliš majetnická. Tehdy jsem nepřemýšlel o tom, zda je to možné překonat, protože jsem o manželství neuvažoval. Z tohoto důvodu jsem nepovažoval za nutné o tom s nikým mluvit, i když jsem začínal udržovat odstup, zvláště, když jsem zaznamenal, že M. Eugenia je žárlivá i na mou matku, o které nechtěla mluvit. Několikrát jsme spolu mluvili, ale já jsem nechtěl dát příliš prostoru těmto rozhovorům, protože jsem nechtěl, aby M. Eugenia živila falešné naděje.

9. Po dvou letech jsme se rozešli, protože já jsem se ještě nechtěl vázat a M. Eugenia mě dala na vybranou, řekla, že už se mnou nemůže pokračovat „na půl“, protože tak si zavírá dveře pro další známosti pro ni vhodnější. Mě to bylo líto, ale nebyl jsem připravený na další závazky. M. Eugenia zmizela z mého života a vím, že nějakou dobu byla s jedním kolegou s banky (B. Pastorelli), protože ona je žena, která není schopná nemít po boku muže.

10. Naše rodiny se do toho nemíchaly. Já jsem jim o tom moc neřekl. Musel jsem o tom rozchodu říci mé matce, protože jsem opět začal domů nosit prádlo, zatím co dříve se o to starala M. Eugenia. Oznámil jsem to jako neslučitelnost mezi M. Eugenií a studiem na konkurz.

O rodině M. Eugenie toho nemohu mnoho říci. Před rozchodem jsem mluvil pouze s její sestrou. Pochopila, protože i ona se chystala k sňatku, ale jejich postoj jsem vždy považoval jako obvyklý.

V té době jsem se vídal málo s přáteli, protože mnoho z nich bylo společných, a to vždy způsobovalo určitou tíseň. Jinak jsem hodně studoval.

11. Věřím, že manželství je způsob jak si muž a žena mohou vždy pomoci a vytvořit společenství. Sdílím názory církve, i když jsou pro manželství, které fungují, jinak je lepší

rozvod. S M. Eugenií jsem málo mluvil vážně o manželství, dříve protože jsem nebyl přesvědčen udělat takovýto krok; později, protože se mi zdálo, že mezi námi byly rozdílnosti v názorech na manželství.

12. Od té doby co jsme se rozhodli pro svatbu, už jsme nemysleli na dřívější problémy, a neměli jsme pochyby. Řekněme, že vzhledem k rozdílným okolnostem, jsme jako manželé dali pokračovat našemu vztahu. Obával jsem se pouze mých profesionálních tužeb, ale o této skutečnosti M. Eugenia věděla a zdálo se, že to přijímá, i když se později projevila jako nekompromisní a málo ohleduplná.

13. Před rozchodem, jako o snoubencích jsem již mluvil. Po usmíření jsem i já, mým způsobem byl nadšený. Opravdu, vnitřně mi bylo na obtíž určité přehnané nadšení M. Eugenie, když se někdy zdálo, že vyhrála nade mnou bitvu.

14/15. Rozhodnutí bylo společné, ale jak si můžete představit, vzhledem k výše uvedenému M. Eugenia měla hlavní iniciativu. Nehoda byla motivem ke smíření, a já jsem cítil potřebu navštívit M. Eugenií v tomto, pro ni těžkém období. I přes rozchod jsem cítil, že byla pro mě pomocí, i když to možná dělala s určitým zájmem. Proto jsem se v tom období snažil o opětování. Tak se znovu probudily naše city a rozhodli jsme se udělat krok, který se nemůže nazvat náhodný, ale který mohl způsobit určité komplikace, vzhledem k našemu úplnému předchozímu rozchodu.

16. Problémy jsem neviděl ještě vyřešeny, vzhledem k tomu, že moje profesní nároky musely být ještě vyřešeny, a toto jsem před M. Eugenií neskrýval. V té době jsem ji však viděl více citlivou a ohleduplnější, potřebovala mou pomoc. Říkala mi abych myslel více na sebe než na konkurz, který podle ní mohl počkat; věřím, že na chvíli jsem se nechal přesvědčit, vzhledem k tomu, že jsem po našem rozchodu byl poněkud ve stresu.

17. Nevím přesně. Již jsem mluvil o jejím neustálém naléhání. Zdá se mi, že hledala manžela, přiměřeného jejímu sociálnímu přesvědčení.

18. Nepocítovali jsme zvláštní potřeby, jenom ty, které se týkaly mého studia. Dokud problém nebyl vyřešen, nemohli jsme mít děti.

19. Nijak zvlášť. Logické jako všichni ostatní.

20. Naši mě respektovali, i když dávali přednost tomu, abych počkal, že budu zařízen v Římě jak jsem se už nějaký čas snažil. Současně viděli, že manželství s M. Eugenií mi mohlo pomoci a já budu mít více klidu na zvládnutí konkurzu. Nejméně přesvědčený byl můj bratr, který mi řekl, že by bylo lepší počkat. Nemohu říci co na to rodina M: Eugenie.

21/22. Neviděl jsem zvláštní problémy. Víím, že jsem uzavíral manželství se ženou, která byla trochu přísná, ale v poslední době se zdála být poddajnější. Nemyslím, že by bylo něco důležitého co bych o M. Eugenií nevěděl. Evidentně jsem podcenil její vydírající reakce, když říkala, že se cítí zanedbávaná. V té době jsem jí byl však velmi nablízku a staral jsem se skoro o vše, problém se tehdy neprojevoval. Později jsem viděl, že v tomto vydírání nezná hranice a začínalo se stávat chováním málo věrným a samolibým.

(A D.R.) Byl jsem požádán o upřesnění. Uvedu příklad, M. Eugenia se nezastavila před svou ctí jako ženy, ale ve svých dobrodružstvích, které považovala za sebe uspokojující, zašla příliš daleko, aniž by se zajímala o mně a mé potřeby, jako svého manžela.

23/24. Začaly hned útrapy. Očekával jsem návrat k normálu, ale to se nestalo. M. Eugenia nevycházela vstříc mým studijním potřebám. Ke všemu měla co říci a vyčítala mi, že málo spolupracuji na věcech kolem domácnosti. Možná, že ona v manželství dosáhla všech důležitých cílů, zatímco já jsem ještě musel pracovat na mých profesních potřebách. V tomto klimatu jsem se dostal do stresu a navštívil jsem lékaře. Ten mi předepsal lék (a r.d. jednalo se o „valium“ – 3), který mi pomáhal prožít klidnou noc. Ale potíže byly spíše v momentech před odpočinkem, když jsem se vracel domů z práce a nacházel jsem sobeckou ženu, která ode mě očekávala mnoho a dávala málo, která zaměnila něhu prvních dní za předchozí strohost. Pokoušel jsem se nepropadat malomyslnosti a myslet na konkurz, který mě čekal, i za cenu manželského mlčení. Nemyslím, že jsem se změnil. Jednoduše jsem očekával ohled na mé momentální potřeby, jak očekává jakýkoliv manžel od své ženy. Nejsem ten, který vynáší problémy ven, ale jednou jsem se svěřil mé matce, po které se mi stýskalo ve chvílích, kdy M. Eugenia dávala najevo svou převahu a neplnila své povinnosti. Má matka mě uklidnila a řekla mi, abych se nevzdával konkurzu, že potom se vše vyřeší.

25. Bohužel zlepšení nenastalo. M. Eugenii jsem znal lépe ve smyslu, že jsem s ní trávil dny a noci, a celou dobu jsem viděl negativní stránky jejího charakteru. Musím upřímně říci, že i já jsem ztratil úctu, kterou jsem k ní měl a rezignoval jsem tím, že jsem polevil v úsilí, ale nemohl jsem přidat další stres k tomu, který jsem již měl.

26. Spíše než dialog byly diskuze, které vedly k mlčení. Uznávám, že jsem uzavřený, M. Eugenia je pro vzájemné sdílení.

27/28. (vynecháno) ← již odpovězeno >

29. M. Eugenia byla náročná i v intimním životě a nestarala se o mou situaci. Cítil jsem se rezervovaný, protože jsem byl psychologicky stresován, a především to nebyl případ použití postele jako léku na citový vztah, který nefungoval.

30. Viděl jsem, že není vhodná doba k tomu mít děti, když jsem viděl naše problémy a problémy mojí profesní budoucnosti.

31. M. Eugenia nebyla věrná a ihned povolila svým rozmarům, vymlouvala se na to, že je přehlížena. Řekla mi o svém zájmu o muže, se kterým nyní žije. Byl jsem zvyklý na její vydírání a myslel jsem, že tato historka je jedním z jejích manévrů. Proto jsem reagoval povrchně a řekl jsem jí, že mě to nezajímá. Bohužel jsem se mýlil.

32. Lhal bych, kdybych řekl, že jsem opravdu vyvíjel úsilí, ale psychologická a pracovní situace byla taková jaká byla. Navíc nebyly motivy pro takové úsilí, protože jsem viděl každý den víc a více, že s M. Eugenií věci nebudou nikdy fungovat. Viděl jsem, že myslí jen na sebe a nebere na sebe roli manželky. Ve skutečnosti jsem se zbavil iluzí brzy, a tím se vytvořila určitá bariéra, která mi bránila vyjít vstříc jejím potřebám.

(a D.R.) Jako roli manželky nemyslím služku, ale věřím, že tato zahrnuje určité povinnosti jako starat se na prvním místě o potřeby manžela, potřeby domu, vytvářet klima pohody než zbytečně protahovat starosti nepřislusnými rozmary.

33. Vynecháno.

34. M. Eugenia nebyla věrná, nebyla korektní ve svých konfrontacích. Možná, že i já jsem chybil v naivitě v momentu, kdy jsem se k ní po nehodě vrátil. Ale jsem typ od přírody velkorysý, a tím někdy ztrácím objektivitu, protože myslím, že druzí odpoví se stejnou velkorysostí, což vždy není. Problém se objevil především vzhledem k mému konkurzu, ale věřím, že by se objevil i v jiných formách, vzhledem k tomu, že pro M. Eugeni existuje jen ona sama a nikdo po ní.

35. Ne vždy jsem měl v problémech jasno, protože někdy se potřeby M. Eugenie zdály nespravedlivé a svévolné. Některé rozmary byly velké, jako např. podrobit se léčbě jako pár, což jsem přijal a ihned zanechal. Pak, jak jsem řekl, jsem viděl že mezi námi mizí jakýkoliv cit, možná proto, že nebyla odpověď ani z jedné ani z druhé strany. V tomto smyslu jsem se cítil neschopný překonat obtíže, které nastaly.

36. Již jsem o tom mluvil. Dodám pouze, že strohost se přeměnila v nevěru, a v tom postoji je těžké zhodnotit, zda jsem byl schopný vyjít vstříc jejím potřebám, protože toto nebyly potřeby náležité, vzhledem k tomu, jaký vzaly směr.

37/38. Zpočátku jsem byl trochu v pokušení, protože se vytvořil problém, který mi nebyl lhostejný a další praktické komplikace. Pak jsem se pokoušel zůstat chladný a praktické problémy řešit tím, že jsem se znovu obrátil na rodiče, jak jsem dělal před manželstvím. Byl jsem zraněný nevěrou M. Eugenie, ale především stupněm jejích neobvyklých reakcí. Cítili jsme nepřátelství jeden k druhému a bylo tedy lepší to definitivně ukončit.

39. Mám v úmyslu znovu začít žít s jednou dívkou, se kterou nyní chodím. Nevím, zda můžeme mít svatbu v kostele, protože i když nestojím o udržování vztahu s M. Eugenií, tuto žádost o neplatnost manželství cítím jako odměnu pro někoho, kdo se nechoval správně.

(A D.R.) Bylo mi řečeno, že snad nebyly předpoklady pro uskutečnění platného manželství; na to odpovídám, že nechápu co toto právně znamená, ale že pravý problém mezi M. Eugenií a mnou byly její neustálé nároky, které neznaly hranice a že ji vedly k nevěře, což vidím jako věc, které nemá nic společného s uvedenými předpoklady. Zdá se mi, že pokud tyto předpoklady mají opodstatnění, církev neučiní dobře, jestliže povolí nové manželství tomu, kdo již zavinil rozpad jednoho.

40. Abych byl opatrnější a neupadl znovu do naivity, pokusím se dříve poznat lépe osobu, kterou mám před sebou.

41. Věřím, že mé odpovědi jsou dostačující. Doplním jen, že pokud mě soud považuje za důvěryhodného, měl by pochopit jak jsou bezpředmětné obvinění z nezralosti a neschopnosti, které M. Eugenia uvádí v žalobě na mou osobu.

Podpis soudce, notáře, vlastního advokáta, obhájce svazku a strany nežalující.

📄 OTÁZKY PRO PANA BRUNA PASTORELLIHO (svědek žalobkyně)

N.B. Otázky 1-4 a 6-7 jsou stejné pro všechny svědky, otázka 5 zahrnuje specifikace pro každého ze svědků; považuji tuto specifickou za nezbytnou, i když v praxi málo běžnou.

1. Osobní údaje. Totožnost. Vyznání. Přísaha.
2. Jaký vztah jste měl a máte se stranami?
3. Co o nich můžete říci: povaha, rodina, vychování?
4. Jak probíhala doba jejich známosti?
5. <otázky vhodné pro tohoto svědka>
 - a) Jak a co jste se dozvěděl o jejich problémech v době jejich zasnoubení?
 - b) Na jaké úrovni jste s oběma udržoval kontakt po zmíněném odloučení?
 - c) Co jste si myslel o jejich novém sblížení a rozhodnutí vzít se?
 - d) Jaké důvěrnosti jste měl po sňatku?
6. Co víte o jejich odloučení a co si myslíte o možném usmíření?
7. Chcete něco opravit nebo něco dodat?

📄 ZÁPIS VÝSLECHU - ODPOVĚDI

1. Bruno Pastorelli, narozen 3.3.1960 ve Foggii; bytem v Neapoli 00123, Via Silenzi 13; prokázání totožnosti: číslo OP 00003; zaměstnanec banky. Nepraktikující katolík. Přísahám, že budu vypovídat pravdu.
2. Strany jsem poznal zhruba ve stejné době v Neapoli, protože jsme kolegové z práce. Navštěvoval jsem je především v době před sňatkem. S oběma udržuji dobré vztahy, i když v M. Eugenii mám větší důvěru. V současné době se nenavštěvujeme.
3. Myslím si, že jde o dvě osoby povahově velmi odlišné. M. Eugenia je vážnější, váhavější a snad také hlubší a zralejší, Andrea je více lehkomyšlnější nebo se tak alespoň projevoval, je milovníkem společnosti a málo oddaný hlubším rozhovorům, možná protože je ostýchavý a v každém případě odměřený, pokud jde o jeho záležitosti. Myslím, že oba pocházejí víceméně ze stejných sociálních vrstev a nemyslím si, že by se ve výchově o mnoho lišili. Možná Andrea byl hodně zaujatý přáním pokračovat v rodinné tradici u armády, což ho nutilo studovat, aby vyhrál konkurs. M. Eugenia se zdála zdrženlivější ve vztazích se svou rodinou.
4. Když byli zasnoubení, zdáli se mi jako dvojice dostatečně spřátelení, i když poté jsem musel změnit názor. Ve skutečnosti se mnou a s dalšími přáteli často trávili hodiny večerní zábavy a co mě udivovalo ještě více, je, že společně trávili málo času o samotě. Nicméně jsem neviděl žádné velké problémy a všiml jsem si, jak na sebe M. Eugenia bere některé z Andreových záležitostí, např. se starala o jídlo, prádlo atd. a to mě přivádělo k myšlence, že se jejich vztah zkonsolidoval.
5. a) O jejich problémech jsem se nepochybně dozvěděl poté, když mi M. Eugenia znenadání řekla, že se rozešli. Předtím jsem zaznamenal sotva pár malých nesouladů, špičkování bez nějaké větší důležitosti, i když mohly být znepokojující. To se stalo dva roky poté, co se poznali. M. Eugenia mi řekla, že už je unavená příliš malou Andreovou vážností, že se nerozhoduje pro budoucnost a

v jistém smyslu ji odsunuje do pozadí svými obavami. Stejně tak mi řekla, že ho považuje za dětinského a nezralého, neschopného vést vážný rozhovor o čemkoli, znepokojeného jedině tím, aby nezklamal svého otce historkou o konkurzu. Podle toho, co jsem se dozvěděl, to byla ona, kdo rozhodl o rozchodu, ačkoliv Andrea nijak zvlášť neodporoval.

b) Bývali jsme přátelé a důvěrníci. Já jsem tehdy byl jediný člen z jejich skupiny přátel, kdo byl nezadaný. Neskrývám, že jsem byl ohromen osobností M. Eugenie. V době jejich rozchodu se zdálo, že se o mě zajímá. Ale já jsem neměl odvahu si ihned začít známost, která by se mi zdála příliš ovlivněná zklamáním té chvíle. Chápal jsem výčitky M. Eugenie, ale také jsem chápal část Andreových důvodů, protože nebyl nutný všechen ten spěch do manželství. V tom smyslu, nehledě k mému zájmu o M. Eugenii jsem byl trochu nedůvěřivý, co se týče jejího zájmu o mě, protože jsem nechtěl být i já důvodem jejich manželských nesnází. Nicméně, po nějakou dobu jsme se navštěvovali víc než obvykle a já jsem se cítil trochu jako nezvaný host a nebyl jsem si jistý svou korektností vůči Andreovi. Proto jsem M. Eugenii poradil, aby si dala chvíli čas a lépe uvážila situaci.

c) Myslím, že všechno dostalo rychlý spád následkem dopravní nehody, kterou M. Eugenia utrpěla a musela dlouho pobýt v nemocnici. Jindy jsem je pak viděl spolu. Nedovolil jsem si se na téma jejich znovusblížení vyptávat, ani s M. Eugenií vzhledem k tomu, že by si mohli myslet, že by to ode mě mohlo vypadat jako dvojaký zájem. Uvnitř jsem si sám pro sebe říkal, že to bude problematické manželství, vzhledem k rozdílnosti jejich povah. Nicméně věřil jsem tomu, že když spolu budou žít, tak naleznou minimálně uspokojující *modus vivendi*. Nikdy jsem si nemyslel, že by spolu mohli být zcela šťastní, protože bylo vidět, že manželství se nedaří a je příliš ovlivněné momentálními city. Začal jsem si méně vážit M. Eugenie pro slabost, kterou projevila.

d) O jejich těžkostech jsem se dozvěděl brzy. Byla to M. Eugenia, kdo se mi svěřil, ale já jsem se tentokrát snažil zůstat rezervovanější. Povídala mi o Andreově uzavřenosti, o jeho nulové spolupráci, o nedostačujícím dialogu, o jeho posedlosti konkurzem. Stěžovala si, že je spíše otrokyní nebo mámou než manželkou, protože se zdálo, že Andrea trpí krizemi úzkosti, které způsobovaly, že velice dlouho spával a tak jako tak zachovával pasivní postoje. Poradil jsem jí, aby ho přesvědčila, aby se nechal vyšetřit. Pak jsem se dozvěděl, že mou radu uposlechla. Dodatečně jsem se dozvěděl, že zkusili manželskou poradnu, protože se jejich vztah zhoršoval, až se nakonec rozhodli, že se definitivně rozejdou.

6. O rozchodu jsem měl jenom nejisté zprávy. M. Eugenia mi řekla, že pohár přetekl, že Andreovi na ní už vůbec nezáleželo, že jí přímo dal dovolení chodit s jinými muži, že jediná věc, která ho zajímala, bylo, aby měl obstarané jídlo a oblečení a aby tam nebyla. Já stejně jako další přátelé jsme nechtěli zasahovat do tak rychlé a kritické situace. Z informací, které jsem měl, jak před, tak v době manželství, bych vyloučil, že usmíření by bylo možné. Mimoto M. Eugenia žije s jiným mužem a zdá se, že je šťastná. Také Andrea má novou přítelkyni. Proto se odvažuji říct, že mezi nimi už je po všem.

7. Nechci nic dodat.

Podpisy soudce, notáře, advokáta žalobkyně, advokáta obžalovaného, obhájce svazku a svědka.

☞ VÝSLECH PANÍ LIDIE PECORARO (svědek žalobkyně)

5. OTÁZKY

- a) Měla jste příležitost s M. Eugenií probrat záležitost jejího rozchodu v době před sňatkem?
- b) Jaké problémy jste v jejich vztahu viděla Vy?
- c) Mluvila jste s M. Eugenií před sňatkem o jejich usmíření?

-
1. Lidia Pecoraro, narozená 4.4.1955 v Římě, bytem Řím 00165, via delle Urla 14, povoláním asistentka. Prokázání totožnosti: číslo OP 00004. Jsem praktikující katolička. Přisahám, že budu vypovídat pravdu.
 2. Jsem přítelkyně M. Eugenie z dětství. Andreu jsem poznala, když začal chodit s M. Eugenií. V současné době jsem v kontaktu pouze s M. Eugenií, i když se vidíme velmi zřídka vzhledem k tomu, že ona bydlí v Janově.
 3. Kdybych měla popsat charakter M. Eugenie, řekla bych, že je to upřímná a poctivá dívka, velmi hluboce založená, možná potřebující oporu a jistotu; fakt, že je mladší dcera v ní vytvořil potřebu hledat stále někoho, komu by mohla důvěřovat; ale je také rozhodná a náročná, puku jde o její záležitosti. O Andreovi toho vím málo, až na jeho povahové vlastnosti, tak jak se mi tehdy zdál, když jsem ho stěží znala. Popsala bych ho jako zdánlivě extrovertního a velkomyslného, ale na svůj věk málo zralého a vážného. Při více než jedné příležitosti jsem M. Eugenie řekla, že se mi nezdá, že by byl její typ, protože povahově byli velmi rozdílní. Nepřímo jsem se od M. Eugenie dozvěděla o Andreově náklonnosti k jeho rodině, především k matce, i když v té stejné době to vypadalo, že si přeje vymanit se z jejich dosahu, který pociťoval jako tísnivý.
 4. O době jejich zasnoubení toho vím málo, protože ho prožili v Neapoli. Do Říma jezdili na víkend a tam jsme se navštěvovali ještě s dalšími přáteli z Říma. Cítili jsme mezi nimi určité napětí, ale důvod jsme nechápali. Po dvou letech se rozešli kvůli rozdílnosti svých povah a především proto, podle toho, co řekla M. Eugenia, že Andrea se nechtěl vázat a do budoucnosti jí nemohl nabídnout žádné jistoty, neboť se choval jako lehkomyšlný mladík.
 5. a) Během jejich rozchodu v době před sňatkem zintezivněla moje setkání s M. Eugenií, protože byla dost deprimovaná, ale zároveň přesvědčená o tom, pro co se rozhodla. Svěřovala se mi a vysvětlovala své obavy týkající se budoucnosti. Vždycky jsem jí říkala, že musí myslet na jiného, protože problémy s Andreou se mi nezdály překonatelné. Říkala jsem jí, že bude lepší počkat na toho pravého pro

ni, protože podle toho, co mi říkala, pokračovat s Andreou by bylo riskantní – dostali se do velmi kritického bodu, v tom smyslu, že ona se ním cítila zanedbaná, jako by na ní málo záleželo; říkala, že se cítí využívaná (někdy to říkala oprávněně, jindy zase přeháněla) a když už dojde k nedorozuměním a nedůvěře, je lepší to nechat plavat a právě to jsem jí poradila.

b) Andrea nebyl ten pravý/chlap, v tom smyslu, že M. Eugenie neprojevoval svou lásku způsobem, jakým by si to ona přála a potřebovala, nebyl typem ochránce ani nebyl hluboce založený, což ona potřebovala a mám dojem, že by jím nikdy nebyl.

c) Doba jejich usmíření byla příliš ovlivněná fyzickým i psychickým stavem M. Eugenie. Šla jsem ji navštívit do nemocnice, kde byl i Andrea a brzy jsem si všimla stavu “idealismu“, ve kterém se oba nacházeli. Později jsem mluvila s M. Eugenií, která mi svěřila svoji nerozhodnost ohledně sňatku a já jsem jí znovu řekla, aby počkala. Pokud nechce ztratit Andreu, že se alespoň nemusí tak hrnout do manželství. Nechtěla mě slyšet a řekla mi, že jsem vůči Andreovi zaujatá, že lidé rostou a mění se.

6. Rozchod byl rychlý, což se bohužel dalo předpokládat. O jejich manželském životě toho vím málo, neboť byl příliš krátký a vím, že ne moc šťastný. Čtyřikrát nebo pětkrát mi M. Eugenia nepřímou povídala o tom, jak je nešťastná, ale nevím moc podrobností, které by se lišily od problémů před manželstvím. Proto si myslím, že tentokrát je to definitivní rozchod a usmíření nevidím ani jako možné, ani vhodné. Oba už mají vztah s někým jiným.

7. Nechci nic dodat. Podpisy ...

☞ VÝSLECH PANÍ ROSY GAROFANO (svědek žalobkyně)

☞ OTÁZKY

- a) Jaké bylo v rodině mínění o Andreovi? Reakce na jejich rozchod a usmíření před manželstvím?
- b) Jak a kdy jste se svou sestrou hovořila o Andreovi? Co Vám říkala?
- c) Co jste udělala, když jste se dozvěděla, že se Vaše sestra s Andreou berou? Mluvily jste o tom tehdy?

-
1. Rosa Garofano, narozená v Římě 5.5. 1952, bytem v Římě 00189, via dei Muti 15, zaměstnankyně banky. Prokázání totožnosti: číslo OP 00005. Praktikující katolička. Přisahám, že budu vypovídat pravdu.
 2. Jsem starší a jediná sestra M. Eugenie, udržujeme vztahy. Andrea byl mým švagrem, nyní o něm nic nevím.
 3. M. Eugenia je milá, zodpovědná dívka, která se ve svých záležitostech snaží a které, i když je hodná, se nelíbí, když si z ní někdo tropí žerty a která chce být respektována. Andrea se mi vždycky zdál jako sympatický, snad trochu nezralý

mladík. Když jsem viděla, jak se chová k mé sestře, neměla jsem moc kladné mínění, ale uznávám, že v té době se mi zdál upřímný a velkomyslný, s hlavou tak trochu v oblacích. Naše rodiny jsou nábožensky založené, ze střední vrstvy a oběma se dostalo dobrého vychování.

4. Doba jejich zasnoubení měla své světlé i stinné stránky, moje sestra mi několikrát vyprávěla, když jezdila na víkend do Říma, stěžovala si na Andreovu dětinskost. Oni ve skutečnosti sňatek neplánovali, Andrea rozhovor o tom odkládal a to mou sestru velice rozčilovalo. Říkala mi, že já jsem měla štěstí, že jsem hned našla toho pravého a vzala si ho. Říkala jsem jí, ať nezoufá, nepřehání a ať není nekompromisní, protože muži pomaleji zrají a pomaleji se rozhodují.
5. a) Doma jsme si mysleli, že M. Eugenia je dostatečně dospělá na to, aby si vybrala. Andrea se zdál, že nad ní má navrch ze sociálního i pracovního hlediska, ale o jejich osobních záležitostech jsme nevěděli až do doby jejich rozchodu. Všichni v rodině, ale já nejdříve, protože se se sestrou více svěřujeme, jsme se snažili jí dodat odvahy, povzbudit ji, aby si hledala někoho jiného, s kým by vycházela. Občas jsme s mými rodiči hovořili o jejich problémech, protože jsme si mysleli, že by mohly být přechodné. Když se usmířili, zůstali jsme trochu v rozpacích, vzhledem k tomu, že to může být jen momentální iluze. Moji rodiče byli málo přesvědčení, ale respektovali moji sestru. Vzpomínám si, že při sňatku se strachovali, aby před ostatními příbuznými nepůsobili špatným dojmem, protože si nebyli jistí, jestli se sňatek uskuteční, a proto se rozhodli, že nebudou dávat nikomu vědět. Svatba v Neapoli pro ně byla dobrým důvodem, aby mohli odůvodnit ten momentální spěch.

b) Už jsem řekla, že ponejvíce jsme si povídaly před jejich rozchodem a hlavně, když se rozešli. Chtěla jsem pro svou sestru to nejlepší, ale chtěla jsem jí pomoci pochopit, zda to náhodou neuspěchá, když nechá Andreu být. Byla jsem zmatená jejími obavami o budoucnost a skutečnými problémy, které mi o Andreovi vyprávěla. V tomto smyslu jsem jí nabádala k rozhodnutí, které by jí přineslo do duše klid – aby si našla někoho jiného nebo znovu získala Andreu a uměla se přizpůsobit.

c) Zdálo se mi, že se jejich záležitosti urovnaly a nemyslela jsem na momentální iluzi jako moji rodiče. Jednou mi M. Eugenia připomněla svoje pochybnosti a já jsem jí tehdy řekla, že se už musí konečně pro jednu rozhodnout.
6. Problémy se zhoršily jejich soužitím. Andrea vedl dále studentský a ne manželský život. M. Eugenia si stěžovala na jeho nezájem a cítila se jako otrokyně. V té době se mi svěřovala méně, možná protože mě nepovažovala za dostatečně chápající a blízkou. Potom jsem se dozvěděla o jejich hádkách, o jejich málo časté intimitě, i sexuální a o Andreově téměř patologické netečnosti. Snažili se najít východisko a zašli k psychologovi, ale nepodařilo se jim věci urovnat. Jejich rozchod považují za definitivní, protože už si řekli a provedli spoustu špatností, které zanechávají velké rány.
7. Nechci nic dodat. Podpisy ...

☞ VÝSLECH PANA LUKY GARDINIHO (svědek žalobkyně)

Zasedání bez přítomnosti předvolaného svědka

Dosvědčuji, že dne 20.1.1994 v 10 hodin, v aule Krajského církevního soudu v Kampánii byli s uvedeným vyšetřujícím soudcem přítomni obhájce svazku, advokát strany žalující a notář.

Dosvědčuji, že svědek, pan Luca Gardini, ačkoli řádně předvolaný, se nedostavil a nesdělil soudu důvody své nepřítomnosti.

Podepsaný instruktor, po poradě s obhájcem svazku prohlašuje zasedání za zmeškané.

Podpisy ...

<N.B.: k soukromým posudkům>

Účastníci předkládají soudci soukromého, mimosoudního znalce. Někdy mohou žádat, aby byl takový posudek převzat namísto posudku oficiálního. To není vyhovující. Účastníci musí podat žádost a objasnit cíle této žádosti. Soudce musí odpovědět, za jakých podmínek ji přijímá.

Stavějme tedy na tom, že posudek bude přijat jako soukromý, mimosoudní, v takových případech je nutné se odvolat na soukromého znalce u soudu, aby dosvědčil, že zprávu redigoval. Uveďme si příklad, že pak by se to muselo celé opakovat jak s oficiálním znalcem, tak znalcem strany nežalující.

☞ VÝSLECH PANÍ DOKTORKY MONTENEGRO, ZNALCE

Doktorka Montenegro, svědek, poznámka soudu. Přísahala jsem.

Prohlašuji, že poznávám jako mnou provedený redigovaný psychiatrický posudek o paní M. Eugenii Garofano a Andreovi Gardinim, pořízený na žádost paní Garofano. Skládá se ze 3 listů psaných na stroji, mnou orazítkované a podepsané. Nemám žádnou připomínku a nechci nic dodat.

Podpisy ...

☞ SOUKROMÝ POSUDEK PANÍ DOKTORKY MONTENEGRO

Na žádost účastníka paní M. Eugenie Garofano vypracovávám tento posudek týkající se psychologických vlastností jejích a jejího bývalého manžela A. Gardiniho. Předeseílám, že jsem měla možnost oba vyšetřit v době jejich manželství, jelikož se na mě obrátili se snahou zahájit manželskou terapii. Pana Gardiniho jsem vyšetřila pouze při jedné jediné příležitosti, protože on později odmítl pokračovat. Psychiatrickému

vyšetření jsem naopak podrobila paní Garofano, vzhledem k žalobě o neplatnost manželství. Pan Gardini se mému vyšetření odmítl podrobit.

a) ANAMNÉZA

Abych mohla poskytnout svůj názor, tak kromě vyšetření uskutečněného u obou manželů a současných vyšetření paní Garofano, jsem četla spis kauzy a se zúčastněnou prodiskutovala hlavní body. Tyto údaje mi sloužily, abych mohla vytvořit anamnézu. Vynechávám životopisné údaje a uvádím nejvýznačnější fakta.

a.1. M. E. Garofano je nejmladší ze dvou sester z rodiny ekonomicky velmi dobře situované. Jako mladší dceři se jí vždy dostávalo zvláštní pozornosti. Její dětství se zdá jako normální a šťastné, jak z hlediska náklonnosti rodičů, tak z hlediska sociálního prostředí. Rodiče dbali na to, aby M. Eugenia navštěvovala křesťanské prostředí a ve společnosti jen její jistou úroveň. Ti samí rodiče se starali, aby svým dcerám zajistili dobrý okruh společenských vztahů. Tak se M. Eugenia vždy cítila na jednu stranu ochraňovaná a na druhou stranu znepokojená tím, aby se jí podařilo dosáhnout toho, co si pro ni její rodiče vysnili, především v oblasti studií a práce.

a.2. Nesmí se podceňovat vliv obrazu starší sestry Rosy, která s nenuceností šla v rodinných šlépějích, zdá se, že se dobře začlenila do prostředí, jaké vždy navštěvovala. Brzy navázala intimní vztah s chlapcem, který se sotva co skončil studia a získal pracovní místo, stal jejím manželem. M. Eugenia se jen částečně zrcadlila v sestře, protože byla kritičtější a měla větší odstup ke "zdáním", která jsou v tomto typu prostředí tak důležitá. Místo toho, kvůli potřebě úspěchu navázat vztah s nějakým chlapcem, byla zřejmě hříčkou rodinných přání a úspěchu sestry. V průběhu vyšetření, která jsem provedla, se M. Eugenia nad tímto detailem na dlouho zastavila.

a.3. Poté, co ukončila studia a díky rozhodující pomoci otce si našla práci, se M. Eugenia stěhuje do Neapole. Toto přestěhování pro ni hodně znamená – je to začátek činnosti, ale především počátek jejího dospělého života, rodinné nezávislosti a příprava na citovou budoucnost. Na tuto neodkladnou potřebu z té doby nyní vzpomíná jako na určitý druh posedlosti. Neunášela samotu prvních dnů v Neapoli a návraty do Říma jí nestačily. Zadařilo se jí v jednom z jejích cílů (profesionálním) a co nejdříve chtěla, aby se jí zadařilo i v tom citovém. V té souvislosti se v jejím životě objevuje Andrea. V něm na jednu stranu nalézá citovou oporu, která jí chyběla poté, co opustila rodný dům a na druhou stranu se jí začal rýsovat vážnější vztah, ani ne tak proto, že by Andrea byl konečně mužem, kterého dosud nenašla, ale spíše proto, že se cítila ženou, která už nemusí udžovat pouze povrchní a nezávažné vztahy s chlapci.

a.4. V této spojitosti vyzkoušela proměnu na sobě samé, protože opustila roli "chráněnkyně" – "ochránkyně" v tom smyslu, že začala vyhovovat Andreovým materiálním potřebám a vykonávat tak téměř materiální roli manželky (jak ve věcech materiálních, především pokud jde o domácnost, tak v intimních vztazích). Dělal to s radostí, i když několikrát cítila riziko, že bude Andreem "využitá". Když si všimla, že jejich partnerský citový vztah neroste, přestala hrát tuto komedii a Andreu opustila.

a.5. Rozchod, ačkoli ho chtěla ona, jí vzápětí přinesl depresivní krizi. Reakce byla paradoxní – na jednu stranu se uzavřela do sebe, na druhou stranu se pokusila započít známost s jiným kolegou z Neapole. Převážila ale uzavřenost, protože v Neapoli se pořád cítila jako Andreova “bývalá”, v rodině pocítovala spíše nátlak než porozumění, i když se jednalo o pocity ne vždy oprávněné. Ta záležitost je významná tím, že M. Eugenia nebyla zvyklá cestovat daleko sama a teď k tomu byla naopak přinucena, poté, co se s Andreem rozešli.

a.6. Jejich znovusblížení po nehodě rozpoutává psychologické mechanismy, které byly až dosud kontrolované – objevuje se potřeba ochrany, ztrácí se objektivita, která jí předtím dovolovala udržet vůči Andreovi kritický postoj a především narůstá obava z toho, aby nezůstala delší čas sama, vzhledem k tomu, že právě samota byla jasnou příčinou jejich potíží a příčinou ne zcela zvláštní v době nehody. Nyní se přetvářka a komedie, kterým předtím učinila vytoužený konec, objevily znovu s “přeuspořádáním” rolí – nebyla to ona, kdo musel předstírat, že je manželka, aby dokázala svůj cit, ale cítila, že také Andrea vystupuje jako manžel, protože jí byl blíže a byl k ní něžnější, protože ona v té době byla slabá. To vzbudilo dojem, že problémy se vyřešily, že odloučení u Andrey způsobilo, že pochopil a že přišla ta pravá chvíle.

a.7. Jejich rodinné soužití vyvolalo konec této druhé komedie – nehráli si na manžele, ale ve skutečnosti jimi byli. M. Eugenia se znovu stává nezávislá a poznamenávám, že manžel už nebyl v jejím područí. Začaly schválné hádky, týkající se Andreových studií, práce, intimních vztahů. Viděla, že situace se jí vymyká z rukou. Nejdříve se snažila urovnat situaci tím, že se pokusila rozdělit rodinné úkoly s Andreem a především pokusit se klást co největší důležitost jejich vztahu a dialogu. Ale vždy našla jenom bariéru, znovu se objevovalo to nedospělé dítě, které předtím poznala a opustila a které si nicméně ve slabé chvíli vzala. Nyní to cítila jako břemeno, které bude mít na svých ramenou už napořád. Nesmířila se s tím, ale nezáskala nic.

a.8. Následkem této situace se M. Eugenia začala považovat za méně zavázanou. Stále méně bývala doma, navštěvovala jiné osoby bez Andrea a měla pocit, že se o ni zajímá jiný muž. Předtím než se povrchně zapletla do nebezpečné historky, sdělila to Andreovi. Bylo to tehdy, kdy ke mně přišli poprvé, aby se nechali vyšetřit jako pár. Avšak Andrea nechtěl dělat kompromisy a nepřikládal důležitost rizikům, které mu M. Eugenia naznačila. Tato reakce nezájmu způsobila, že pohár přetekl a došlo k rozchodu.

b) PSYCHICKÉ VYŠETŘENÍ

b.1. M. Eugenia se k vyšetření dostavila s přesností a formální korektností. Její souhrnný postoj je jistý, se schopností navázat hluboké mezilidské vztahy a čelit nahodilým situacím. Při líčení faktů anamnézy se mi zdála upřímná a souvisle vypovídající, ačkoli na začátku jevila odboj, když měla referovat a odhalit se ve skutečnostech týkajících se ní a její rodiny, odboj, který tu nebyl, když měla hovořit o sobě a Andreovi. Nezaznamenala jsem pokusy o předstírání nebo epitimické zvětšování skutečností. Naopak, ona podceňovala choulostivé aspekty své vlastní osoby, které vyšly najevo až po naléhavém výslechu.

b.2. Pozornost se jeví jako koncentrovaná a ideové pojetí pohotové a čilé. Oblast zájmů je adekvátní sociálnímu prostředí a společenskému stavu. Povahové chování bylo shodné s obsahem rozhovoru, i když vyznačovalo zadostiučiněním sama sebe.

b.3. Pokud jde o introspekční analýzu vedenou pomocí volného rozhovoru a tematického dotazování, byly zjištěny převládající masivní neurotické komponenty týkající se dejinného „gestal“ motivu. Především známky v současné době nadbytečně kompenzované společenské nejisistoty. Stále ještě se snaží přehnaně hledat společenské uznání. Zdá se, že se ztrácí v komunikativní kompetenci, když se vrátí k tématu nehody a jak ta událost změnila její vztah s Andreem a její vlastní rodinou. Příběh je jasný, ale ona zůstává rezervovaná. Je možné zaznamenat neschopnost přesně určit přesný význam jejích vlastních emotivních odpovědí, která avšak nechybí, pokud jde o jiné situace. O tomto období vypovídá v hrubých rysech, bez upřesňujícího nádechu. Mám dojem, že by bylo možné diagnostikovat stav zmatenosti, který otupil racionální účast na momentálním dění té chvíle.

b.4. Ve volném rozhovoru je možné zjistit přítomnost úzkostných, hlubokých břemen, tendenčně málo somatizovatelných a tudíž sebeobětujících spíše obranným mechanismům reaktivního formování a kompenzace.

b.5. Při psychodiagnostickém vyšetření provedeném pomocí počítačového personálního dotazníku (DAP 22) byly zjištěny známky citově-emocionální nezralosti, vedoucí k postojům, které se zaměřují na trestání jiných osob; základní osobnost (vyplývající ze stupnic SU, FO, ID a II) se jeví utvořená v málo přiměřené formě, v současné době kompenzovanější, prostřednictvím intervence evidentních přechodných traumat; jsou zde známky fobického problému, ve svém základu s mohutnými úzkostmi, s tendencí ke společenské nedůvěřivosti a bázni před ostatními, které ji přivedly do chvíle odcizení od skutečnosti vzhledem ke stresujícím příčinám.

c) EPIKRIPTICKÁ DISKUSE

V příběhu paní M. E. Garofano je možné rozeznat moment zvláštního patogenetického významu, který trvá od jejího příjezdu do Neapole, aby si zde našla své první zaměstnání, až do manželského rozchodu; uprostřed této doby začíná známost s Andreem, která se nerýsuje jako lineární z pohledu psychických potřeb; pozdější odloučení od něho, které mohlo mít význam chvíle znovunabytí vnitřní psychické rovnováhy a především ta nehoda, která přerušila uvedené pracovní znovunabytí a měla za následek touhu uniknout logické depresi, místo toho, aby jí čelila. A tak přijala Andreův návrat, což situaci zhoršilo, zejména rozhodnutí uspíšit sňatek, což bylo zcela jasně bláznivé a nedostačující pro její osobní a emotivní rozvoj.

Vzhledem k těmto událostem se u paní Garofano dostavila potíže zakládající se na zdůraznění vnímavosti ke společenskému a rodinnému odmítnutí, související s kompenzačními a obrannými, zvnějšku přijatými mechanismy ohrožujícími vlastní rovnováhu. Stav vážného citového nedostatku, ve kterém se našla poté, co opustila Andreu, nebyl kompenzován ani v rodině, ani přátelstvími, což způsobilo, že normální deprese té chvíle se proměnila v opravdové depresivní rozčilení a to zmátlo

celé citové uspořádání a způsobilo ztrátu racionální prozíravosti. Nepřijala přirozenou zkušenost žalu, jakožto přechodnou útrapu a toto pohnutí se rozšířilo na celou její osobnost a zmátlo její celkovou rovnováhu.

d) ZPROSTŘEDKOVANÉ ÚVAHY O A. GARDINIM

Z první návštěvy, kdy byl pan Gardini ještě s M. Eugenií, z údajů anamnézy získaných od M. Eugenie a po přečtení spisu, se zřetelem na logická omezení tohoto případu, si dovoluji předložit hypotézu o deficitní globální strukturaci, kterou jsem měla již tehdy nastíněnou a která se mi později potvrdila. U Andrey se vyskytuje potíže s psychosexuální identifikací, která je interpretována ani ne tak jako problém apetitivního řádu (ačkoli podle mých vyšetření v té době tato potíže objektivně existovala), ale spíše jako zhoršení základních citových vztahů vývojového věku, ve smyslu naprostého předmětového zahrnutí do role matky. Až k tomuto bodu došla moje vyšetření. Když jsem tyto výsledné perspektivy sdělila panu Gardinimu, zareagoval zdráhavě a i když to neřekl otevřeně, tak se ve skutečnosti rozhodl ve vyšetřeních dále nepokračovat.

Nyní bych mohla dodat, když uvažuji o celé záležitosti, že pan Gardini citové pouto s matkou odrazil přímo na M. Eugenie, nebylo to pouze v době jejich manželského soužití, ale i dříve, především v době jejich rozchodu, kdy mu začala chybět materiální a citová pozornost, kterou mu jeho snoubenka poskytovala. Je možné, že nehoda v něm rozpoutala nevyvážené citové mechanismy, ale nevyslovuji se pro tuto skutečnost příliš apodikticky. Myslím si, že v rozhodnutí oženit se hrálo rozhodující roli zotavení ženy, která byla skrze obraz matky odsunuta na „druhou kolej“, a když se už potom jednou vzali, tak to bylo v identické míře v jaké pan Gardini zakoušel vztahy mezi svými rodiči.

e) ZÁVĚRY

Myslím si, že vyšetření mohu uzavřít tím, že paní Garofano vstupovala do manželství ve „stavu soumraku“, který v psychologických termínech zahrnuje omezení oblasti vědomí, které, i když s sebou nese „zamlžení“, způsobuje změnu chápání vnějšího světa. V tomto smyslu využila nevědomky osobu pana Gardiniho, který je k manželství velmi málo způsobilý, jako obranný mechanismus svých vlastních obav.

Co se týče pana Gardiniho, nejsem s to dát jednoznačnou odpověď, ale trvám na shora uvedených analýzách a myslím si, že jeho psychický stav nesplňoval podmínky potřebné k rozhodnutí oženit se a určitě ne na sebe přijmout závazek manžela a ani trochu zralého partnera.

Doktorka Montenegro

☞ JMENOVÁNÍ A OTÁZKY OFICIÁLNÍHO ZNALCE

Podepsaný vyšetřující soudce, při dodržení právních norem jmenuje pana doktora Avernu oficiálním znalcem kauzy č.j. 1293 Garofano – Gardini a žádá výše uvedeného znalce, aby odpověděl na následující otázky.

1. Zda a jakými potížemi trpí účastníci kauzy? Jaké jsou příznaky? Jaké jsou příčiny?
2. Jaké jsou možnosti ověřit jejich psychický stav v době uzavření manželství?
3. Vliv těchto potíží na jejich rozhodnutí vzít se?
4. Je odhadnutelná jejich způsobilost při hodnocení manželského závazku?
5. Zejména pan Gardini – jaký udržuje emotivní vztah se svou matkou?
6. Jsou oba po psychologické stránce schopni spolu uzavřít manželství?

☞ OFICIÁLNÍ POSUDEK PANA DOKTORA AVERNY

Níže podepsaný, který byl církevním soudcem jmenován v kauze o neplatnost manželství Garofano – Gardini jakožto oficiální znalec, byl soudem požádán, aby znalecky posoudil obě zúčastněné strany a aby předložil vlastní závěry na otázky, které mu soud položil. Paní Garofano jsem vyšetřil ve své ordinaci ve dnech 1. a 3. února probíhajícího roku. K doplnění mého šetření jsem považoval za vhodné podrobit paní Garofano psychodiagnostickému vyšetření u pana doktora Lucana. Pan Gardini i přes opakované kontaktování odmítl přijít. Prostudoval jsem všechny spisy kauzy, včetně znaleckého posudku, který provedla paní doktorka Montenegro.

a) Anamnéza:

Posuzovaná potvrdila všechny údaje, které jsou již zaneseny ve spisech a perfektně shrnuté ve zprávě paní doktorky Montenegro v části týkající se anamnézy. Nejsou zde žádné významné odchylky či dodatky, které by stály za zmínku, a proto popisují tuto část výše uvedené zprávy v její popisné části.

b) Psychické vyšetření:

Posuzovaná prokázala dobrou spolupráci a působila dojemem podstatné hodnověrnosti. Ukazatelé vykazují spontánní a vrozenou pozornost a funkční aktivitu paměti (mnestickou činnost). Analýza smyslovo-vjemových procesů dovoluje vyloučit přítomnost psychosmyslových potíží. Intelektuální úroveň je v mezích normy, bez rušivých činitelů v normální struktuře myšlenky. Celkové chování budí zdání optimismu a jistoty, ale jedná se pouze o zdání, představované dobrou myšlenkovou plynulostí, jež skrývá určitou nejistotu, méněcennost, ba přímo vinu, jakož i ze základu depresivní postoj a stav vnitřněpsychického napětí s projevy úzkosti a citové lability.

c) Psychodiagnostické vyšetření:

Paní Garofano byla podrobena řadě duševních testů, tvořené testem W.A.I.S. (5. února), testem M.N.P.I. (6. února) a zkrácenou sekvencí testu T.A.I. (7. února).

Vyšetření W.A.I.S. umožnilo naměřit dobrou úroveň inteligenčního kvocientu (115), s celkově lepším výnosem ve verbálních zkouškách (121) než v neverbálních (104). Analýza řízeného rozptýlení prokázala značný podíl úzkostné deprese.

Vyšetření M.N.P.I. umožnilo zaznamenat přítomnost patologie převážně neurotického rázu se silnými obavami o fyzické zdraví, pesimistických koncepcí a kvót nesomatizované úzkosti, ale s kompenzačními mechanismy.

Vyšetření T.A.T., skrze zaprotokolované podané odpovědi na různé obrazy poukazuje na převažující depresivní interpretaci skutečnosti se současnou negací vlastních depresivních pocitů. Jsou zde známky citové lability, které mohou u posuzované způsobit, že rychle opouští situace prožité jako frustrující. Nesestavila si kontrast s různými tvářemi členů své rodiny, vůči kterým se projevuje zřetelná ambivalentnost, s agresivními podněty částečně odmítanými a částečně špatně kontrolovanými. Objevují se silné pocity viny vzhledem k zásadním existenčním rozhodnutím. Ubezpečení hledá zvnějšku.

d) Diagnostické úvahy:

Mnohé údaje získané psychickými a psychodiagnostickými vyšetřeními se shodují na přítomnosti patologické tendence depresivního rázu, která může mít vliv na schopnost týkající se dlouhodobého plánování. Jedná se o druh endogenní psychopatologie, ne závažné a trvalé, která se ovšem v jistých klíčových momentech projeví a nedovolí tolerovat situace přinášející frustrace. Obraz její jistoty klame, neboť posuzovaná má tíhne k vytváření situací ubezpečení a závislosti na vnějším světě.

e) Lékařsko-právní úvahy a závěrečná odpověď na otázky:

V současné chvíli jsou vyloučeny poruchy zařaditelné do okruhu mentálních onemocnění, protože paní Garofano není stížena duševní poruchou žádného typu, ani z okruhu poruch mániodepresivních či schizofrenických. Nevidím žádné vhodné činitele, které by vnukaly myšlenku o přítomnosti choroby v době sňatku.

I při dobrém intelektuálním nadání je tu ovšem jasná porucha osobnosti, charakterizovaná hlubokým depresivním stavem, se známkami úzkosti a citové lability, zesilující nejistotu, pocit méněcennosti, závislosti a viny. Jedná se o osobnost s neuroticky-konfliktní strukturou s výraznou nesnášenlivostí k frustracím. Jedná se o strukturální, endogenní anomálii, která představuje konstanty, které mohou poznamenat celou existenční zápletku, ale s opačným zdůrazněním vzhledem k vlivu faktorů týkajících se prostředí. Je vědecky dokázané, že tato potíže osobnosti se může zlepšit s věkem, protože jedinec je schopen si vytvořit adekvátní podmínky sebekontroly.

Na základě získaných údajů se zmíněná porucha objevila v době sňatku, v důsledku odloučení od snoubence a především v důsledku dopravní nehody. V souhrnu těchto okolností neváhám říci, že se porucha projevila obzvláště silně. I když se pravděpodobně nepodaří ověřit opravdový "stav soumraku" (jak naznačila doktorka Montenegro), je

jisté, že se za těchto okolností dívka nacházela ve stavu vážné vnitřní disharmonie. Neměla tudíž způsobilost vyjádřit svobodná a kriticky vytvořená rozhodnutí, neboť byla poznamenaná stavem hlubokého citového zmatku, který jí zabránil uskutečnit prozíravé a promyšlené zhodnocení praktického závazku, jež na sebe s Andreem vzala, ona, osoba, která ve chvílích nejvyšší psychologické vyrovnanosti upustila od myšlenky vzít si ho za manžela.

Co se týče pana Gardiniho, údaje anamnézy a ty, které vyplývají z akt kauzy, vedou k podezření existence problematické osobnosti, pravděpodobně dost poznamenané obtížnou rodinnou zkušeností, která v něm vytvořila psychologii zároveň vyhýbavou a ješitnou. Paní doktorka Montenegro měla jedenkrát příležitost ho vyšetřit a prostřednictvím získaných údajů si troufá naznačit hypotézu. Já osobně se necítím na to, abych vyslovil podobnou diagnózu, která by vyžadovala ještě mnohá vyšetření a tu, kterou vyslovila kolegyně, považuji za smělou, neboť, i když je to pravděpodobné jako hypotéza, vyplynula z příliš zprostředkovaných údajů.

Doktor Averna

SOUKROMÝ POSUDEK DOKTORA SARONNA

Na žádost zúčastněného, pana Andrey Gardiniho, jsem vyšetřil jeho a paní Garofano, abych vyjádřil znalecký posudek týkající se kauzy o neplatnost manželství. Od pana Gardiniho jsem se dozvěděl, že se dříve odmítl podrobit oficiálnímu posouzení, které nařídil církevní soud. Vysvětlil mi důvody svého odmítnutí a uvedl, že fakta, která v žalobě vypověděla jeho manželka, jsou nepravdivá a že je nedůvěřivý k posuzovacím metodám, které již měl příležitost vyzkoušet u doktorky Montenegro. Když se mu donesla zpráva o výsledcích posudku zmíněné paní doktorky a oficiálním posudku a když se dozvěděl, že v uvedených zprávách dotyční znalci naznačili jeho psychologické nedostatky jako pravděpodobné, rozhodl se změnit postoj a podstoupit vyšetření. Rozhodl se obrátit na mne a ne na oficiálního znalce, protože po zprávě, kterou vypracoval, ho považuje vzhledem ke své osobě za zaujatého.

Na mně žádal především posudek, který se týká soukromého posudku ve srovnání s posudkem, který byl proveden oficiálně. Ale já sám jsem pana Gardiniho přesvědčil o tom, že by bylo vhodné provést kompletní vyšetření, protože ho u něho zatím nikdo neprovedl. A také jsem ho přivedl na myšlenku, abych i já sám mohl vyšetřit paní Garofano, kvůli úplnosti a větší možnosti pečlivě uvážit výsledky oficiálního posudku, který on považuje za nepodložený. Prostudoval jsem také akta spisu. Musím předeslat, že strana žalující byla ochotná podrobit se mému vyšetření až po opakovaném naléhání.

a) Z prostudování spisu:

Ze spisu se dozvídáme životopisné údaje. Jsou zde naznačeny psychologické problémy pana Gardiniho spojené s údajnými rodinnými událostmi, jež zapříčinily neobvyklý smysl povinnosti před otcem vojákem a chorobný svazek s matkou. Stejně tak je naznačena depresivní patologie u paní Garofano, která nabyla významných rysů

v souvislosti s jejich rozchodem, když byli ještě zasnoubení, s dopravní nehodou a s pozdějším rozhodnutím vzít se.

Ale přesto je možné se ze spisu dozvědět o problematice povaze žalobkyně, která od té doby, co poznala obžalovaného, od něho vyžadovala výlučnou pozornost, nejenom pokud jde o ostatní dívky, ale především o vlastní rodinu a vlastní profesionální úsilí. Kromě toho se můžeme dozvědět, že po tvrdých rozhovorech a vzhledem k netrpělivosti paní Garofano, jejich zasnoubení ztroskotalo. Paní Garofano si hledala jiné muže a pan Gardini zůstal v ohleduplném a svobodném okruhu odloučení a nezávislosti.

Zdá se poněkud liché podávat výhradně psychopatologickou interpretaci jejich záležitosti. Je pravda, že oba mladí se nacházeli v normálním stavu dospělosti, vhodném jejich věku a okolnostem. Ale musí nutně být prokazované přání pana Gardiniho udržet svoji nezávislost a profesionální tužby pokládáno za chorobné? A je nutné registrovat jako slabost, že paní Garofano znovunavázala vztahy, které sama chtěla neústupným a jednostranným způsobem přerušit?

Oba uznávají, že jejich společné soužití bylo méně kvalitní, než očekávali a počínaje třetím měsícem absolutně negativní. Ale je třeba dobře analyzovat údaje, aby bylo možné pochopit, zda to, co bylo způsobeno zmíněnými psychickými vlastnostmi nebo spíše jinými faktory, kterým se mohlo a mělo předejít. V tomto smyslu se žalující a obžalovaný nemálo liší. Ona trvá na Andreově neschopnosti chovat se jako opravdový manžel, on naopak zdůrazňuje její nepochopení vůči němu, především v oblasti studia, což mělo za následek stresující situaci. Místo aby paní Garofano reagovala trpělivě, je neústupná, utíká před sebezřeknutím, které jí jakožto manželce přechodně příslušelo na sebe vzít, a co je horší je, že vyhledává jiná dobrodružství.

b) Názor na posudek doktorky Montenegro:

Po prostudování spisu a toho, co jsem u paní Garofano vyšetřil, mohu potvrdit dobrou shodu týkající se jejích psychologických rysů, především její nejistoty a citové a emocionální nezralosti, avšak myslím, že je tomu připisována až přílišná důležitost. Nesouhlasím s diagnózou "stavu soumraku" (jak podotýká posudek doktora Averny), který by způsobil narušení vědomí. Vylučuji dokonce i emotivní soumraky, které jsou výbušnými psychogenními reakcemi, projevujícími se vztekem.

Posudek doktorky Montenegro se mi nezdá průkazný v závěrech o straně žalující a v důsledku toho se mi diagnóza týkající se psychologie obžalovaného, kterou stejná paní doktorka definuje jako "hypotetickou", zdá málo pravděpodobná, protože měla sotva jednu příležitost ho vyšetřit a to ještě za jinými účely.

c) Názor na posudek doktora Averny:

Nemám, co bych řekl, pouze ke vztahu významu patologie zjištěné a popsané u paní Garofano a vlivy na manželskou volbu; vztahu, který, jak se zdá, nelze prokázat vědecky přijatelným způsobem. Nejobjektivnější údaje (to znamená psychologické testy) mluví ve prospěch vcelku normální osobnosti, pokud se vyloučí ty endogenní charakteristiky, které v našem případě mohou být chápány jako tendence k výkyvům nálady.

d) Z vyšetření strany žalující:

d.1.) Anamnéza:

Nebudu se zastavovat nad údaji anamnézy, které jsou shrnuty v posudku doktorky Montenegro a vyhnu se tomu, abych opakoval ty údaje, které jsem se dozvěděl přímo při rozhovorech s paní Garofano. Poznávám pouze, že mi především zdůraznila, že Andreovu přítomnost během svého pobytu v nemocnici cítila jako krajně ochrannou a uklidňující, cítila ho jako osobu, která jí může vrátit ztracený klid.

Trvá na faktu, že sňatek byl "vážným omylem", čehož si všimla hned, jak se vrátili do normálního manželského stavu. Rychle si všimla toho, že se dokáže obejít bez Andrey, který ji neuspokojoval především z citového a sexuálního hlediska.

d.2.) Psychické vyšetření:

Nezaznamenávám psychopatologické činitele, které by byly klinicky závažné. Ano, objevuje se zvláštní rámec, který může někdy nabýt v některých rysech anomálního charakteru, např. nejistota, perfekcionismus a určité autoritářství. Všechny tyto tři rysy ovšem vyžadují společnou a ne odloučenou interpretaci: ona, která je nejistá, má tendenci hledat ochranu, ale vyžaduje ji přísným způsobem a používá ji svévolným způsobem, aniž by myslela na druhé. Je jisté, že zmíněné rysy zahrnují stavy úzkosti, ale určitě nezbavují potřebné prozíravosti, aby si člověk prosadil svou a rozhodl se v tom, po čem více touží (i když to možná není vhodné).

Při rozhovorech se mi nezdálo, že by opěrné údaje těchto povahových rysů dovolovaly definovat je jako psychopatologické; jsou to spíše vlastnosti, které představují lehkou formu anomálie, s afektivní strukturací hypertimického rázu. Není možné popřít, že nejistota plynoucí z rozchodu s Andreem a z nehody by měla větší význam, ale nezaznamenal jsem, že by taková anomálie významně ovlivnila manželskou volbu žalobkyně.

e) Z vyšetření obžalovaného:

e.1.) Anamnéza:

Spoléhám se na prohlášení obžalovaného a na životopisné údaje, které ostatně vyplývají z akt spisu. Při rozhovorech se mnou byly více zdůrazněny některé významné údaje: on nepřijal návrh M. Eugenie vzít se hned, protože si zrovna užíval své dosud nezakusené svobody. Vzdálení se z rodinného domu pro něho znamenalo důležitou nezávislost a optimální situaci k dosažení svých profesionálních cílů u vojska, na nichž záleželo jemu i jeho rodině už odmala a které se mu nedařilo uskutečnit, když byl v Římě.

Opakuje tak, jak bylo řečeno v jeho prohlášení o vztazích s M. Eugenií jak před, tak po rozchodu a o svých pocitech v době, kdy se stala ta nehoda. Upřesňuje, že v jeho povaze je velkomyslnost a přizpůsobení se potřebám druhých a z toho důvodu se plně věnoval potřebám své dívky, když byla v nemocnici, ale stejné stanovisko už nezaujal, když se vzali a když byly vyřešeny její problémy, naopak se potřeboval soustředit na svoje problémy týkající se konkurzu.

O rozhodnutí vzít se a o rodinném soužití, které s paní Garofano vedl znovu dosvědčuje, co již bylo řečeno v průběhu výslechu bez toho, že by uvedl nějaké další podrobnosti.

e.2.) Psychické vyšetření:

Nezaznamenávám psychopatologické činitele klinického významu. V oblasti vyšetření osobnosti je možné zjistit osobité charakteristiky velkomyslnosti a smyslu pro službu, které ve své přemíře může jako kontraproduktivní, protože ho to v jistém smyslu tlačí k druhým a nechává malý prostor jeho vlastním potřebám a přáním. Tak se ukazuje on. Z toho důvodu je extrovertního temperamentu a nálady, ale zároveň je vytrvalým obráncem své vlastní intimity.

Nelze zatajit, že je však nadměrně citlivý a málo pružný, když se cítí napadený, vykazující při tom některé rozpory, jako například přizpůsobivost vnějším sociálním okolnostem se současnou psychologickou strnulostí, když se na něm žádá příliš nebo když se necítí odměněný nebo pochopený ve svých potřebách. V této souvislosti vysvětluje svoji reakci, kterou on považuje za dobrovolnou a vědomou, na problémy spojené s konkurzem a na intimní vztahy, které paní Garofano příliš zveličila. Naopak uznává, že podcenil nevěru manželky, protože si myslel, že se jedná o formu naschválu nebo momentálního rozmaru.

V tomto smyslu, společně s jeho touhou po nezávislosti na rodině, někdy pocítil nedostatek pochopení, které mu rodina zaručovala, zejména vztah s matkou. To si vyžádalo delší dobu na reakční vypracování a v lásce k žalobkyni snad byly projekční elementy.

f) Závěr:

Domnívám se, že ani jedna ze zúčastněných stran není stížená významnými psychiatrickými patologiemi. Zjištěné formy anomálie jsou lehkého charakteru a nemají vliv na manželskou záležitost, alespoň rozhodujícím nebo význačným způsobem.

Doktor Saronno

☞ 1. ŽÁDOST OBHÁJCE STRANY ŽALUJÍCÍ

Níže podepsaný obhájce strany žalující poté, co nahlédl do soukromého znaleckého posudku, který předložila strana obžalovaná deklaruje, že zpráva zmíněného znalce je v jasném rozporu s oficiálním posudkem

žádá vyšetřujícího soudce, aby oficiální znalec, doktor Averna, shlédl posudek doktora Saronna a odpověděl na námitky jím vznesené, především na následující otázku:

“Doktor Saronno tvrdí, že neexistuje souvislost mezi významem zjištěné patologie a účinky na schopnost úsudku zúčastněných stran. Co k tomu chcete říci Vy?”

Podpis, advokát Paolo Moro.

☞ 2. ŘÁDNÝ DEKRET

Zúčastněným stranám se dává na vědomí, aby během 10 dnů vyjádřily svůj názor.
Podpis.

☞ 3. ŽÁDOST OBHÁJCE STRANY NEŽALUJÍCÍ

Níže podepsaný obhájce strany NEŽALUJÍCÍ, po přečtení žádosti obhájce strany žalující, jenž žádá oficiálního znalce o objasnění, žádá tytéž objasnění od doktora Saronna.

☞ 4. ŽÁDOST OBHÁJCE SVAZKU

Níže podepsaný obhájce svazku, po přečtení zmíněných posudků a žádostí zúčastněných stran v kauze, vyjadřuje přání, aby vyšetřující soudce podrobil akta kauzy a zmíněné posudky k prostudování většímu odborníkovi, aby mohly být objasněny nesoulady. Podpis.

☞ 5. ŘÁDNÝ DEKRET

Zúčastněné strany ať během 10 dnů vyjádří svůj názor.

☞ 6. ŽÁDOST OBHÁJCE STRANY ŽALUJÍCÍ

Níže podepsaný obhájce se, po přečtení žádosti obhájce svazku a dekretu vyšetřujícího soudce, vyjadřuje, že se mu posudky (dva od zúčastněných stran a jeden oficiální) *in actis* zdají dostačující. Zdá se mi, že posudky jsou dostačující, pokud budou doplněny vyžádanými objasněními. Zásah většího odborníka, mimoto že by to bylo zbytečné, by to pro zúčastněné strany bylo obtížné, především pro stranu žalující, která svolila podrobit se posudku strany obžalované, který provedl doktor Saronno.

Z toho důvodu si dovoluji trvat na předchozí žádosti a žádám, aby bylo upuštěno od žádosti, kterou vznesl obhájce svazku. Podpis.

☞ 7. DEKRET O ROZHODNUTÍ

Níže podepsaný vyšetřující soudce, po přečtení žádostí zúčastněných stran a žádosti obhájce svazku, se zmíněnými názory, po zvážení důvodů kauzy nařizuje, aby oficiální znalec odpověděl na objasňující otázky, které žádá obhájce strany žalující.

Datum. Podpis.

☞ ODPOVĚDI DOKTORA AVERNY

1. Posudek druhé strany v komentáři mého posudku uvádí: „není, co bych řekl, jenom ke vztahu mezi významem zjištěné a popsané patologie v osobě paní Garofano a vlivy na manželskou volbu“. Jestliže není co říci k patologii, chtěl bych říci, že posudek doktora Saronna sdílí mnou naznačené diagnostické zařazení a má výhrady pouze k vlivům této patologie, což je věc vědecky nepravděpodobná. Ve skutečnosti jeho diagnostický závěr není nadřaditelný tomu mému, neboť on se vyjadřuje v termínech „lehká anomálie a citová strukturace hypertimického typu.“
2. Posudek po jednom zkresleném přečtení psychodiagnostického vyšetření naopak říká: „závěry psychologických vyšetření mluví ve prospěch vcelku normální osobnosti, jestliže jsou vyloučeny endogenní charakteristiky, které v našem případě mohou být interpretovány jako výkyvy nálady“. Ale jestliže si znovu prostudujeme psychodiagnostické úvahy, vidíme, že se zcela jasně objevila patologie ze základu depresivního charakteru, která může mít vliv na schopnosti týkající se dlouhodobého plánování.
3. V rozporu se sebou samým a ním vypracovanou a již zmíněnou diagnostickou syntézou pod bodem p.1, poté, co zdůraznil, že v tomto citovém utváření (strany žalující) je vrozená možnost lehkého kolísání způsobu nálady (a tudíž, doplňuji já, také v depresivním smyslu), to uzavírá tím, že připouští, že není možné popřít, že nejistota související s rozchodem s Andreou a s nehodou by měla větší význam.
4. Myslím si, že doktor Saronno sesbíral obrovské množství rysů povahy osobnosti strany žalující, ale nedokázal je včlenit do kontextu okolností jejího chování, které dívka vyjadřovala od chvíle jejího přestěhování do Neapole, setkání s Andreou, rozchodu, nehody a manželské volby. Zapomínáje na toto, nemohl odhadnout „břemeno“, které takové abnormální rysy (mimo jejich objektivní důležitost, jestliže uvažovány jako „izolované“) měly při určování manželského rozhodnutí. Takovýto nedostatek však rozhovor o „závažnosti“ anomálií, které musí vést k analýze niterných zvláštností jich samých (jak jsem se ve své zprávě pokusil) činí zjednodušujícím, aby poté mohly být prošetřeny ve složité dynamice jejich interakcí, vnitřních i (jako v tomto případě) vnějších a vztahujících se k prostředí i daných okolnostmi. Pro toto všechno trvám na názoru, který jsem vyjádřil v souvislosti s vyšetřením osobnosti strany žalující.
5. Pokud jde o stranu nežalující, uznávám výhodu doktora Saronna, který mohl pana Gardiniho vyšetřit přímo. Zdá se mi však, že v jeho zprávě chybí přesné souvislosti o psychodiagnostickém chování posuzovaného (jakož i je mimochodem na základě zvláštního nedostatku ze strany žalující). Zdá se mi, že se ocitl před podezíravým subjektem a že málo spolupracoval, protože jinak se nevysvětluje nedostatek jakéhokoliv hlášení nebo diagnostických způsobů. Chování prezentované jako „rozporné“ zasluhovalo hlubší šetření, tak jako trochu znepokojující nařčení týkající se „projekční“ dimenze vůči straně nežalující o mateřském vztahu, který měl pan Gardini. Jedná se o údaj, který nás přivádí k úvahám (třebaže jen hypoteticky) naznačeným doktorkou Montenegro, což tu stejnou hypotézu činí z větší části věrohodnou a odpovídající situaci.

Doktor Averna

☞ DEKRET O ZVEŘEJNĚNÍ SPISU

☞ DEKRET O UZÁVĚRU ŘÍZENÍ

ZÁVĚREČNÝ ÚKOL

Vypracovat svoje *restrictus pro actore* nebo *pro parte conventa* nebo *animadversiones* obhájce svazku. Postupujte se: 1. *Species facti*; 2. *In iure*; 3. *In facto*: vyvodit z důkazů fakta, která by potvrdila vlastní tezi.